

DOMOVINA

Ushaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Borba mej Nemci in Slovani.

Nemci vedno očitneje kažejo, da nočejo narodne enakopravnosti, temveč hočejo gospodovati nad Slovani. Drugače si ne moremo tolmačiti silne borbe, ki so jo začeli proti jezikovnim naredbam. Ne morejo se sprijazniti z mislijo, da so se razmere v Avstriji tako spremenile, da nemško gospodarstvo ni več mogoče. Slovanski narodi so se jeli zavedati in se ne dajo pri volitvah več voditi od Nemcev in nemškutarjev za nos. Sedaj ni več mogoče, da bi v kranjskih mestih ali po dolenještajerskih kmetskih občinah zmagali pri volitvah nemškutarji, kar je bilo še pred dvajsetimi leti mogoče. Razširila se je pa tudi volilna pravica za državni zbor, kar je le Slovanom v korist.

Razmere so sedaj v državnem zboru take, da je nemogoča večina iz liberalnih in narodnih Nemcev. Proti njim se je združila nova večina, na podlagi načela in narodne enakopravnosti. Pri tej večini so seveda tudi Slovenci. Ker Nemci z lepa ničesar ne opravijo, začeli so divjo borbo, da onemogočijo vsako parlamentarno delovanje. Prisilili bi radi grofa Badenija, da odstopi. Proti njemu intrigujejo celo v Budimpešti. To je očitno vidno iz članka „Neue Freie Presse“, da grof Badeni največ zaradi čudnih razmer v avstrijskem parlamentu ni mogel ničesa doseči glede doneska obeh državnih polovic k skupnim državnim stroškom. Baron Banffy se nekde še poganjati ni hotel z njim. Madjari se torej začinjajo mešati v naše avstrijske stvari, kakor so se pod grofom Hohentwartom. Nadejamo se pa, da njih vmešavanje ne bode imelo tako slabih posledic, kakor tedaj, ko so se bili razrušili vsi dobri Hohentwartovi nameni. Tedaj so Nemci bili v Avstriji močni in je majhen madjar-

ski pritisk že zadostil, da so izvratili grofa Hohentwarta, a sedaj avstrijski Nemci ne pridejo toliko v poštev.

Če se Nemcem tudi posreči vreči grofa Badenija, s tem še ničesa ne dosežejo. Nova vlada boče prisiljena hoditi po Badenijevih potih. Grof Badeni ni radovoljno nastopil sedanje politike, temveč prisiljen, ker se je v državnem zboru ustanovila samoupravna večina proti volji njegovi. Novi vladi pa tudi ne bode družega kazalo, kakor večini pokoriti se. Zato se pa nam ni dosti bati te nemške borbe.

Če pa liberalci ne odjenjajo od svojega sedanjega počenjanja, utegnejo k večjemu izpodkopati državni zbor, ki je njih delo. Če v državnem zboru delo ne pojde od rok, bode vlada prisiljena mnogo državnozbornskega delokroga deželnim zborom prepustiti. Za to se poganjajo že dolgo Čehi, Poljaki, nemški konservativci in Dalmatinci. Samovlada se več ne upelja, zato niso več ugodni časi temveč federalizem. S tem je pa smrtno prizadeto nemško gospodarstvo v Avstriji. Nemci s svojo nadutostjo le sebi podkopljujejo stališče.

Če se bodo razmere tako dalje razvijale, ne bode več daleč čas, ko pride vprašanje o federalizmu na dnevni red. Madjari v tem oziru ne morejo delati prevelic ovir, kajti po dualizmu mora pač biti v Avstriji neki skupen postavodajni zbor, ki voli delegacijo in kvotno deputacijo, nikjer pa ni določeno, kako mora biti ta zbor sestavljen in kakšen delokrog naj ima. Madjari torej nimajo še nobene pravice vtikati se v to stvar.

Ker je vpeljava federalizma vedno verjetnejša, ker se vlada in parlament drugače dalje pomagati ne bodeta mogla, je dobro da Slovenci tudi premislimo to vprašanje, dokler ni prepozno.

Odkritosrčno rečemo, da mi nismo v tako srečnem položaju, kakor so Poljaki in Čehi, da bi se mogli odkritosrčno veseliti vpeljave deželne samouprave. Le pomislimo, če bode deželni zbor v Gradci odločeval o naših narodnih zahtevah, kako se bode nam štajerskim Slovincem godilo. Korošci tudi gotovo ne žele biti izročeni na milost in nemilost koroškemu deželnemu zboru. Primorski deželni zbori po dosedanjih skušnjah niso sposobni pravično reševati narodnih vprašanj. Ondu pa večkrat vlada že surova sila. Mi ne spadamo mej tiste kratkovidce, ki mislijo, da se bode iz deželne samouprave lepo razvila narodna samouprava. Nemci in Italijani si ne bodo z lepo dali izviti moči iz rok, katero jim izročimo. Zato pa opozarjamo vse slovenske poslance, naj bodo jako previdni in nikakor ne privolijo v razširjenje deželne samouprave, ako se poprej ne izvede narodna enakopravnost.

Znano je, da so krščanski socialisti nasprotni Slovanom, a zborovanja pa vendar ne zavirajo. Krščanski socialisti hoteli so stvar urediti na lepši način. Mislili so se celo vladi prikupiti in jej pomagati iz zadrege. Dunajski mestni zastop je sklenil odpolati odposlanstvo k cesarju, da vladi ukaže preklicati jezikovne naredbe in potem vso stvar predložiti državnemu zboru, ko se bodo narodnosti same mej seboj o jezikovnem vprašanju sporazumele.

S tem svetom pa grofu Badeniju ni dosti pomagano. Če prekličje jezikovne naredbe, pojdejo v opozicijo Čehi, Jugoslovani in več poslancev. Večino bi vlada ne imela, da ji prihiti dr. Lueger z vsemi svojimi pristaši na pomoč. Zakonito urejenje narodnega vprašanja potom sporazumljenja mej narodnostmi ni mogoče, ker Nemci nočejo ničesa slišati o narodni enakopravnosti. Nemščini bi radi priznali pravice

LISTEK.

Zadnji grof celjski.

(Dalje.)

„Da še za jeden dan podaljšamo, hočeš reči? Naj bo, pa nobeno uro več! Ves gorim nestrpnosti, da bi že skoraj raztegnil meje svoje dežele, sosebno zdaj, ko imam nado, da se snidem v vojski, pod milim nebom, z zopernim in sovražnim glavnim poveljnikom, mi je brez posla vsaka ura mučilna. O, da bi se mi posrečilo, stopiti pred starca iz oči v oči ter mu zabosti ostro jeklo v — srce! Potem bi se iznebil nevarnega nasprotnika in protivnika in prej bi se mi upanje vresničilo, da bi nekoč vladal v imenu kralja Ladislava v deželi ogerski. Vem, da bi se po Hunyadijevi smrti njegova stranka zbirala okoli njegovih dveh sinov, pa stareji, Ladislav, nima bistrega duha, liki njegov oče, in Matija je še deček cvetočih let. Vidiš, da ne kaže preslabo!“

Poljski stotnik je slišal zadnje besede svojega gospoda samo na pol; zamotil ga je bil neki poseben nemir, ki ga je zapazil v taboru in si ga ni mogel raztolmačiti. Pa kmalu je vedel za vzrok; dva jezdeca sta se prikazala med šotori; po zelo mokrih in umazanih

konjih, moglo se je soditi, da sta bila prejezdila dolgo pot.

„Kaj je pa Jurija sem prineslo?“ vprašal je Vitovic, obrnivši se proti grofu, ki so mu rojili po glavi ravno razodeti črteži; pa ta je zrl v se utopljen v daljavo, ne menč se za to, kar se godi okoli njega. Vprašanje poljskega stotnika ga je vzdramilo. Pokazal mu je jezdeca, prijezdilva iz Celja; Ulrik ju je pogledal, — lice mu je preletela rdečica. „Ne bo nič dobrega,“ rekel je polglasno, stopivši jim nekoliko korakov bližje. In glasneje je rekel: „Kakor je videti, imela sta dolgo pot; gotovo imata javljati kaj nujnega?“

Vitez Jurij in njegov oproda sta v tem stopila raz konja, in prvi se je približal grofu: „Res, bila je težka naloga, ki sem jo prevzel od vaše blage soproge, ko mi je veljala, da naj kot njen poročnik in vestnik pojezdim na taborišče; huda naloga, ne toliko radi slabih potov in raznovrstnih nevarnostij — saj se potika po poljih in gozdih mnogo sumljivih ljudij — kolikor radi poročila samega, ki vam bode gotovo hudo delo, — pa morali ste se vendar nadejati tega že dolgo; le malo je tako srečnih, ki bi doživeli svojo možko dobo v sreči očetovske ljubezni, kakor vi, grof Ulrik, kar je lahko vaš ponos....“

„Kar kratko,“ segel je Ulrik vitezu v besedo; „prišla sta mi povedat, da moj oče ni več med živimi?“

Gospod Jurij je prikimal sočutno. Ulrik je stal nekaj časa ves potr; okoli usten se mu je brala bolest, in v očeh, ki niso pretakale izza mladih let nikoli več solz, iskrite so se velike kaplje in se spuščale po — velih licih. Nobeden okoli stoječih se ni upal spregovoriti, dokler ni začel grof popraševati po podrobnostih o smrti svojega očeta. Stari grof je bival v rodnem gradu — Soneku; nobenemu ni potožil, da se počuti bolanega, in kakor po navadi je šel pred sinočnjim k počitku; to je bila njegova zadnja noč; v jutro smo našli starca mrzlega in otrpnelega na ležišči: neizprosna smrt mu je sicer naglo in nenadno, pa rahlo zatisnila oči za vselej

„Torej sem jaz zadnji svojega rodu,“ rekel je Ulrik otožnim glasom; pa že prihodnje besede, ki jih je govoril Vitovicu, bile so resneje in odločneje. „Moram torej domu, da skazem očetu še zadnjo čast in da vredim, kar je potrebno; veš, Vitovic kako rad bi ostal ob tvoji strani — pa osoda je odločila drugače. Pa saj hoš sam dokončal, — in če ga sam zadeneš — glavnega vodjo — pač dobro veš, kaj pričakujem od tebe; znano ti je, Vitovic, da nisem stiskavec, uma-

državnega jezika, drugim jezikom pa le kako trohico pravice. Na taki podlagi sporazumljen je mej Slovani in Nemci ni mogoče. Slovani ne marajo več biti nemški tlačani. Naj se stvari razvijo, kakor hote, toliko je gotovo, da Nemci ne dosežejo svojih namenov niti z lepa, kakor se nadeje dr. Lueger, ne z grda, kakor skušajo priti do svojega namena liberalci.

Brezimna pisma na pruskem dvoru.

Da na pruskem dvoru ni vse zlato, je stara reč. Kakor povsod na dvorih, tako posebno še, najde se na pruskem dvoru klečeplazcev, lizunov, sleparjev in intrigantov, ki žele kviško in jim ni preslabo nobeno sredstvo, doseči svoj namen. Zasebna zgodovina sedanjega vladarja Viljema II. je v marsičem nerazumljiva in dostikrat grajala se je javno to in ono. Vtika se med drugim dostikrat v malenkostne zadeve, ki ne pripadajo v področje vladarja. Tako povzdignil je kmalo po nastopu vlade nekega Tauscha za višjega kriminalnega komisarja. O tem človeku slišalo se nikdar ni kaj dobrega, šepetalo pa marsikaj slabega.

Kmalo nato jela so krožiti na nemškem cesarskem dvoru med najvišjo dvorsko gospodo brezimna pisma, v katerih so se posamičnim dvornikom in njihovim gospe najostudnejše in podležje reči očitale. Pisma so bila nad vse umazana in moralna mlakuža se je takorekoč kar cedila iz njih. Obdolžen, da taka pisma razpošilja je bil tedajni dvorni obrednik Kotze. Cesar ga je dal prijeti in ga je vtaknil v luknjo. Ob enem je zgubil službo. Na njegovo mesto prišel je neki Schrader. Preiskava proti Kotzeju je bila nato kmalu vstavljena, ker se je dokazalo, da pisma še vedno dohajajo, če tudi je Kotze zaprt. Oprostili in izpustili so ga. Kotze je misil, da ga je Schrader zaradi tega pisanja pisem obdolžil, da bi prišel sam na njegovo mesto kot obrednik, torej ga je pozval na dvo boj, v katerem je Schraderja tudi res vstrelil. Pisma so pa le dalje prihajala. Največ sta jih dobila grof in grofinja Hohenau. Lov na pisatelja se je iz novega pričel, ž njim pa tudi sumničenja, ki so se že jako visoko vspela. Nihče drugi, kakor lastni brat sedanje nemške cesarice šlezvik-holštajnski vojvoda Günther je bil do letos na sumu, da razpošilja pisma. No tega cesar vendar ni mogel dati zapreti, ali pisma so pa le dalje prihajala.

Družina Kotze je ogromne svote denarja na vse strani potrošila, da bi prišla pravemu piscu pisem na sled in vže je skoraj obupala, kajti pisma so vedno dalje prihajala. Kar izide letošnja spomlad v Zürichu na švicarskem v založbi knjigarja Cezar Schmidt brošurica z naslovom: „Gospod Tausch in pisci brezimnih pisem na nemškem cesarskem dvoru. Spisal * * *. Dalje stoji takoj na prvi

strani brošurice: V tej knjižici se nahaja polno ime pisca brezimnih pisem“. In res je tako. Naši čitatelji se bodo še spominjali imena „Tausch“, čegar nositelj je bivši nemški kriminalni komisar in je bil lansko poletje tudi v preiskavi zaradi dvornih spletk. Jedna večja preiskavi proti njemu še ni dognana. Mož je toraj v nemškem cesarstvu kar se dá na slabem glasu in ta mož je bil v zvezi s pravim piscem dotičnih brezimnih pisem, ki je ženska iz berlinskih višjih krogov — soproga dvornega slikarja in profesorja v Berlinu Konrada Freyberg, gospa Alma Freyberg, vže precej stara „škatlja“ — tako pri petdesetih. Ta ženska ti je pravi pravcati satan v človeški podobi in njen mož sam izjavil se je vže večkrat prijateljem nasproti o njej rekoč: „Vi še neveste kakošen satan da v moji ženi čepi!“

Brošurica, ta je vže nekaj tednov med ljudmi, ki so jo slastno kupovali in prebirali, ali še do danes ni niti državni pravdnik niti pravosodna oblast stegnila svoje roke po gospej Almi Freyberg, da bi jo tirala na odgovor za tolišnje zlodejstvo, kakor ga je ona sè svojimi pismi zakrivila, da celo umor obrednika Schraderja ima na svoji grešni duši. Čudno je tudi, da skoraj noben dunajski list o njej ni besede prinesel, razun „Neues Wiener Journal“, katerega razpravi hočemo slediti.

Pisatelj imenovane brošurice imenuje se H. pl. Langen-Allenstein in je moral knjižico pisati v sveti jezi nad tolišnjo babjo zlobnostjo, ali pa mu jo je sam satan v pero narekoval, tretjega tukaj ni! Skoraj da ni lastnim očem verjeti. Če je pisec resnico pisal, no potem je ta baba res več nego satan v človeški koži, ki hučo zaradi hudega samega doprinaša, za pomagača ji je bil pa zgoraj omenjeni komisar Tausch. Da je pisatelj brošurice še le sedaj stopil ž njo v javnost, pravi, da mu je bil povod to, ker so sedaj komisarju Tauschu peruti pristriženi. Kakor je bil ta mož poprej skoraj da vsegamogočen, tako je sedaj ničeven in studa vreden in nikdo se več ne trese pred njim.

Obžalovanja vreden zdi se pa vsem soprog vrazje babe, dvorni slikar in profesor Freyberg, ki je ravno sedaj na višku svoje umetniške slave. Vse ga ceni in se mu dobrika od cesarja Viljema po doli do poslednjega lajtenanta cesarske straže. On je med dvornimi umetniki prva oseba, kljubu temu ga pa po širnem svetu razun umetnikov malokdo pozna, kajti vse, kar je dosedaj naslikal, pokupil je ali nemški cesarski dvor ali pa drugi knežji velikaši. Vse njegove slike od leta 1870., pa do današnjega dne so večinoma predmeti iz vojsk, ki jih je Prusija in za njo Nemčija imela z drugimi narodi. Posebno odličen je kot slikar — kónj, in skoraj da vsaka častniška obednica nemških konjiških polkov ima od njega naslikane konje po stenah razobešene. Freyberga kot slikarja vse nad mero čisla. On sam kot človek je silno mehkega srca

in ljudomil, tako, da ga nehoté moraš rad imeti. In če prezremo malenkosti, kakor je ena, da ga n. pr. nekteri njegovih tovarišev zaradi izredne slikarske nadarjenosti zavidajo, lahko rečemo, da nima nobenega sovražnika. (Konec prih.)

Celjske novice.

(Odlikovanje.) Deželnosodniškemu svetovalcu g. Lovro Ratteku v Celju, podelil je cesar ob priliki njegovega naprošenega umirovljenja naslov in značaj višjesodniškega svetovalca.

(Novo poštno poslopje) pričel je erar zidati v Celji. Stavba stala bode tik nemške branilnice na prostoru, ki spada h gostilni „Lev“. Pri kopanju temelja našli so lep rimski mozaik, kar je dokaz, da je v starodavnem rimskem času ondi stal kak tempelj ali javna zgradba. Jarki pa dokazujejo, da so imeli že Rimljani vodovod, katerega pa sedanji Celjani še vedno silno pogrešamo.

(Prošnja.) Tekom zadnjih let razvijal se je kolesarski sport tako silno, da se vidijo ti urni vozači sosebno po vseh cestah naše domovine. Žalibože se nahajajo še vedno ljudje, koji si domišljajo, da kolesar nima pravice do ceste, ter mu delajo s tem ovire, da se mu nočejo izogibati, da hujskajo pse na njega, da mečejo kamenje in polena za njim; seveda najbolj nagaja — iz nevednosti — ljuba naša šolska mladež. Zbog tega prosimo gospode učitelje in duhovne na deželi, občinske tajnike ter sploh vse gospode, koji občujejo z ljudstvom in otroci, naj puste kolesarje pri miru, za kar jim bodo ti iz srca hvaležni.

(Železniška vest.) Od 1. maja t. l. vozi osebni vlak iz Ljubljane v Mürzzuschlag z posebno hitrostjo. Iz Ljubljane se odpelje zjutraj ob 5. uri 25 min., v Celju je že ob 7. uri 30 min., v Mariboru ob 9. uri 17 min., v Gradcu ob 11. uri 25 min. in v Mürzzuschlagu ob 4. uri 20 min. popoldan; od 1. junija do konca jeseni pa vozi ta vlak do Dunaja, kamor dospe ob 8. uri 35 min. zvečer. Ta vlak ima tudi zvezo z vlakom v Velenje, Konjice, Budimpešto, Franzensfeste itd. Z Dunaja se vrne ta vlak zopet ob 8. uri 45 min. zjutraj (od 1. junija) iz Mürzzuschlaga ob 1. uri 23 min., iz Gradca ob 5. uri 10 min., iz Maribora ob 7. uri 15 min., iz Celja ob 9. uri 8 min. in dospe v Ljubljano ob 11. uri 15 min. ponoči. Vožnja stane kakor za poštno vlake.

(Omika celjskih Nemcev.) Nemci se kaj radi sklicujejo na svojo staro kulturo in se imenujejo najomikanejši narod. Najnovejši dogodki v državnem zboru pa pričajo, kako malo resnice je na tem. Svet zdaj lahko spozna, da nemška omika ni Bog vé koliko več vredna, kakor slovenska. Kar se pa kulture in omike celjskih Nemcev tiče, pa smo se vsi že davno prepričali, da je na prav nizki stopinji. Pred par dnevi dobili smo nov dokaz za to. V kavarni „Mercur“ sedel je neki Hrvat iz Zagreba.

zanec, in posebno še tako zaslugo poplačal bi ti v toliki meri, da bi te kar veselilo. — In zdaj pripelji konje, da odidemo!“

Še prej nego v pol uri oddirjali so jezdec sè svojimi čilmi konji od taborov; drugo jutro so prispeli sicer vsi upehani, pa srečno na grajski dvor Zgornjega Celja — in kmalu so bili priče, kako so položili rakev grofa Miroslava II. v grobnico med druge prednike, speče smrtno spanje.

* * *

Ulrik je bil torej jedini, ki je podedoval vso posest in neizmerna bogastva, katera so si nabavili njegovi razumni predniki v več ko tristo letih; to pokolenje je izhajalo iz plemenitega rodu soneškega.* Poleg gradov in pokrajin zapustil mu je oče tudi dragocenosti v zlatu, kojih visoka vrednost je celo Ulrika iznenadila; vse to je bilo v zapuščini varčljivega grofa Miroslava.

Ulrik je spravljal v red svoje reči z vztrajno marljivostjo; kajti vsaj najpotrebnejše in najnujnejše je bilo potreba urediti, predno se je mogel odpraviti zopet na bojno torišče. Pa to je trajalo dalje nego je početkoma sam mislil.

* Grad Sonek (tudi Sunek in Sanek) je že večinoma razpadel. Samo nekaj ostankov sive razvaline se še nahaja blizu slovenskega trga Braslovč v Savinjski dolini, pa še ti bojo preminili.

Skrbelo ga je, kaj ko bi mu bojno, junaško podjetje nazadnje vendar spodletelo, posebno še zdaj, ko so mu poročali, da je Hunyadi z znatno, mogočno armado prekoračil Donavo. Ulrik se je nadejal od dné do dné novih vestij. Pa Vitovic je trdovratno, uporno molčal. Ali se je poročnikom prigodila kaka nesreča? Ali je poljski stotnik tako častihlepen, da želi objaviti sam vspehe v vojski? Vendar pa je bilo nemogoče, da bi bil presilni, premogočni nasprotnik zvalil Ulrikove vojščake v — past ter jih tam do cela ugonobil? Zadnja misel, ki se je sicer dozdevala grofu neverjetna, težila mu je srce, ki je začelo biti hitreje. Verjel je zanesljivo, — in bi ga ta zanesljivost tudi varala!

Ta gotovost, resničnost se je pokazala, ko se je baš mislil posloviti od soproge in hčeri, da bi šel potem v varstvu nekaterih vitezov za svojimi vojaki: „Hunyadi je njegovo vojsko zmagal ter jo podil do pokrajin štajerske dežele. Vitovic je bil ranjen in bo kmalu dospel v Celje.“ — Taka je bila novica, ki jo je slišal Ulrik od svojih poslancev, poročnikov.

Solnce je bilo ravno najvišje na nebu, dosleglo je vrhunec svojega tira, bilo je namreč poldné, ko se je razlegal po ozkih ulicah malega mesta hrup in ropot zopet vračajočih se vojšča-

kov. Z obraza poljskega stotnika so zrcalile telesne bolečine, ki jih je imel trpeti; veliko krvi mu je izteklo, in tista zagorela-rdečkasta polt se je spremenila v bolešno svinčeno-sivo; oko, ki je sicer vedno žarelo in tako rekoč bliskalo, ni imelo več tistega ognja, in ta medli, temni pogled je pač dovolj jasno govoril, da se Vitovic nosi še ravno in trdno le z veliko silo in s hudim naporom.

Grof Ulrik je svojega poljskega stotnika poznal predobro, da bi ne bil vedel, da njegova nezmožnost ali malomarnost ni zakrivila nesrečnega konca. Vendar ga je obšla nevolja, ko je zagledal premagance; po hripavem, pa tudi osornem glasu se je spoznal njegov srd, njegova jeza, ko je Vitovicu zaukazal, da naj najemnikov, plačancev ne izpusti, ker hoče prizadeto mu hibo zopet hitro poravnati in pogrešek popraviti.

„Kakor ukazujete!“ odgovoril je Čeh in njegov obraz je zatemnel same vročine, ki mu je šinila v glavo; „pa zapomnite si, da se Ivan Vitovic, plemenitaš češki, kojega telo je dobilo v službi pri vas in vašem očetu marsikatero brazgotino, odpoveduje časti, biti še v bodoče vaš stotnik. Brez zaupanja svojega gospoda ne mořem zvrševati nalog tega poklica, ki zahteva veliko odgovornost. In vi se še togo-

Njemu se je pridružil nek umirovljeni stotnik. Govorila sta s kraja v nemškem jeziku, potem pa spregovorila tudi nekaj hrvatskih besedij. V bližini igralo je na bilijardu nekaj Celjanov. Ko tem na ušesa zadoni zaničevana slovanska beseda, stopijo k mizi, od katere so slišali hrvatski pogovor, in jeden izmed njih zakriči: „Tu je prepovedano hrvatski govoriti, to je nemška hiša, v kateri se sme jedino nemški govoriti. Provokacija in surovost je, če se tu hrvatski govori“. Hrvat je skušal razburjenega gospoda pomiriti, a zastoj. Vedno hujše je besnel. „Jaz sem dr. Stepischnegg“, mene žali hrvatska beseda. Hrvat pa na to pravi: „Dosti žalostno za vas; vsak svinjski pastir na Hrvatskem se lepše obnaša, kakor kak nemški doktor v Celji. Le idite v Zagreb in prepričali se bodete kako Hrvati lepo ravnajo z Nemci“. Oglasi se tudi neki Dunajčan, ki je v kavarni bil in reče: „Jaz sem veliko sveta videl, a takšnega obnašanja, kakor ga Celjani kažejo, še nisem nikjer doživel“. V kavarni sedelo je tudi nekaj častnikov, ki so ogorčeni vstali in odšli. Osramočeni so še le sedaj razburjeni nemškutarji utihnili. Razžaljeni napadenci pa so vzeli prepričanje seboj, da je govoril nekdo prav, ko je rekel: „Celje je najbolj razupito mesto v Avstriji“. Le tako naprej naj se razširi „dober“ glas celjskega mesta od dežele do dežele in kmalo se bodo penzionisti jeli v drugih mestih naseljevati in tuji druga letovišča iskat.

(Župan Stiger) postal je častni občan v Vojniku. Kakšne zasluge da bi on imel za trg Vojnik, niti on ne ve, niti Vojničani.

(Ravnatelj P. Končnik) že več let moleduje za nov granitni tlak v Savinjski ulici, ki vodi mimo gimnazija. Ropot vozov po sedajnem tlaku je neznosen za učitelje kakor za učence. Mestni očetje pa ne marajo tega nedostatka odstraniti. Bode pač že treba, da se gimnazija preloži na drugi prostor in sicer, ker Celjani ne dajo stavbenega prostora, zunaj mesta v okoličanski občini.

(Porotne obravnave v Celji.) (Dalje). Dne 19. maja t. l. stal je pred porotniki Alojzij Potočnik iz Kačjevasi. Zatožen je radi uboja. Dne 11. aprila t. l. stegli so se fantje in zatoženi je sunil nekega Jože Kokola z nožem v vrat, tako, da je ranjeni kmalo na to umrl. Zatožencu se krivda dokaže, porotniki ga spoznajo krivim in sodišče obsodi ga na tri leta težke ječe. — Isti dan zagovarjati se je imela pred sodiščem 31letna dekla Marija Puschauer iz Lembacha. Zadušila je že popred jednega otroka in ga zakopala; poskusiti je hotela isto pri drugem otroku, kar pa se ji ni posrečilo, ker so otroka slučajno rešili. Zatožena pove vse in prizna kazniva dejanja. Porotniki jo spoznajo krivim in sodišče prisodi ji 10 let težke ječe. — Dne 20. maja t. l. bila sta tožena 28letni Matija Fošner iz Cvena in 32letni Franc Fošner iz Krapja, radi uboja.

tite, da nam ni bila i to pot sreča mila kakor druge krat; storil sem, kar mi je bilo v moči, in Hunyadi bi vedel sam povedati, da sem vztrajal in se mu upiral, kakor malo kdo!“

„Misliš-li, da dvomim o tem?“ zavrnil ga je Ulrik. „Jaz ti ne bom predbacival in oponašal, moje zaupanje v te ostane isto, kakor do zdaj; torej niti besedice več, da bi mi dal slovo! Bolehav si, Vitovic, in radi tega občutljiv in rahel, liki nežna deklica. Privošči si danes miru, in jutri pridi po stari navadi dobrovoljen v grad.“

„Storil bi še danes, kar je moja dolžnost,“ spregovoril je Vitovic; „gotovo želite, da bi vam povedal o vseh rečeh podrobneje.“

„Kaj, ranjen si tudi, kali?“ vprašal je Ulrik sočutnim glasom in začudenjem.

Stotnik je pokazal se svojo levo roko na desnico, ki je ohlapno visela ob strani. „To še ne bode do jutri dobro,“ rekel je po kratkem premolku; „mladenič je mahnil tako silno in spretno, da mi je šlo do kosti; dasi je mlad, pa ima vendar moč v rokah. Poglejte, od tistih bradačev, ki smo jih ž njim ujeli, krenil jo je mladenič ravno mimo ogle!“

Grof je naglo pa srpo pogledal ujetnika, ki je bil od svojih nesrečnih sodrugov za celo glavo večji. Visoka, krepka postava mladeničeva,

Dne 14. avgusta t. l. zvečer poslala je Katarina Novak svojega 5¹/₂ let starega sinčka pred sabo domu iz hiše Antona Senčarja na Cvenu, kjer je bila na dnini. Otrok ni prišel domu. Stariši iskali so na to otroka, a brez uspeha. Dne 17. avgusta t. l. pa je našel službojči žandarm truplo otroka v bližnjem potoku. Preiskava je dokazala, da je bil otrok umorjen in vržen v vodo. Sumna uboja bila sta takoj Matija in Franc Fošner. Franc Fošner bil je namreč nezakonski oče otroka in je bil obsojen plačevati po 3 gld. na mesec za otroka. Ker pa se je tega branil prodali so mu par volov eksekutivnim potom in denar porabili za otroka. To je rabijatnega očeta tako jezilo, da je stregel otroku po življenju in našantal svojega brata, da je dečka dne 14. avgusta resnično zadavil. Priče so dokazale toženima umor, porotniki spoznali so ju krivim in sodišče obsodi oba v smrt na vislicah.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe.) Župnljo Sv. Marjete ob Pesnici dobil č. gospod Jernej Frangež, ondotni provizor. — Ptujška proštija je razpisana do dne 10. junija t. l.

(Posojilnica v Vojniku), ki je imela v prvih svojih treh mescih že blizu 70.000 kron prometa, kupila je te dni od gosp. Ap. Vrečer veliko, obdržavni cesti ležečo njivo. Na to njivo postala vila bo več manjših hiš, ter jih oddala raznim slovenskim obrtnikom, tako, da Slovencem ne bo treba pometati prage nemčurskih trgovcev in obrtnikov. Ti Posilnemci naj živijo potem le od svojih „nemških“ bratcov, videli bomo, kako jim bode ta „nemški“ kruh teknil; mislimo, da jim bo potem njih greben in trebušček precej opadel. — Kakšne gade smo do sedaj na svojih prsih gojili, vidi se najlepše iz tega, da je eden teh naših nemčurskih trgovcev, ki v mladosti pri svojih kmetskih stariših ni besedice nemške slišal, zdaj ko je slovenskega kruha se spreobjedel rekel, da bomo mi „Nemci“, če pri teh občinskih volitvah ne zmagamo streljali po Slovencih. In takemu človeku naj bi kak Slovenec še svoj trdo zaslužen denar nosil! — Nekateri drugi obrtniki pa, ki živé tudi edino le od Slovencev, pokazali so svoje sovraštvo do nas tudi s tem, da so se zdaj zavoljo bližajočih se volitev razdelili na več delov kakor trakulje, da bi le več glasov imeli zoper Slovence, od katerih pa edino živijo. Zapomnijo naj si vsi oni, da „morgen oder heut kommt die Zahlzeit“. „Živio bojkot!“

(Tatvina.) V noči od 23. na 24. maja t. l. vlomili so neznani tatovi v hišo g. Marije Premšak v Vojniku ter odnesli hranilne knjižice za blizu 4000 gld., 700 gld. v gotovini, 4 cekine in 2 zlata prstana.

(Vojnik! Vojnik! presrečen!) Oče Moric Stallner in pa sedanji vojniški občinski zastop

ki je korakal samosvestno z drugimi, vzbudila je v njem zanimanje.

„Čegav je ta mladenič?“

„Pravili so mu Pavel. Bil je blizu Hunyadija, ko sem ga v svoji besnosti napadel in več njegovim pomagačem prizadel smrtonosne rane. Vrhovni poveljnik ima se zahvaliti jedino temu Pavlu, da nisem i njemu svojim jeklom prerezal nit življenja.“

„Ali je tedaj Hunyadi srečno pete odnesel in se srečnega čuti?“ vprašal je na to Ulrik poglobljivo; da bi pa te ostre besede nekoliko poplašil, dostavil je hitro: „Pošljite mi tega Pavla v dobrem varstvu v grad; rad bi si fanta bolje ogledal, znabiti mi še dobro služi. Radi tega vendar ne bodeš nezadovoljen, Vitovic?“

„Rad ga le ne morem imeti,“ mrmral je nevoljno borilec v svojo razmršeno, kuštravo brado, „vsaj danes in jutri ne; pa če bi cepec, zarobljenec le tudi pri nas tako junaško in krepko udrihal, kakor pri onih, vtegnil bi še na vse to pozabiti in bi mu odpustil.“

Ulrik je ponosno pritrjeval z glavó ter je potem odjezdil v grad, a poljski stotnik je imel še potrebno ukreniti.

uganili so jedno, ki naj ostane v večem spomin njih gospodarstvu in nemški kulturi v Vojniku. Ker bo treba kmalo zapustiti županski stol in pa občinsko gospodarstvo boljšim in spretnjšim Slovencem so se ti „modrijani“ hteli rešiti pozablivosti s tem, da so imenovali štiri „velike dobrotnike in pospeševalce“ naročnosti in koristi kmeta, častnim tržanom vojniškim. Sreča naletela je na dr. Rihard Forreggerja, šempeterskega Jožeta Lenkota, sevniškega dr. Artur Kautschitscha in pa celjskega Gustel Stigerja. Seveda so vojniški starešine mislili, da ubijo s tem dve muhi na mah, ker bodo ti častni tržani volili v prvem razredu in tako ž njimi pridobili večino tega razreda. Postava pa govori drugače in „kunšt“ vojniških odbornikov splavala bode po vodi. No, dokler so ti možiceljni pri moči lahko še izbero za častne tržane celjskega Oechara, Julius Rakuscha in še kacega tacega „stramm deutsch Bruderja“, da bode število polno. Le na delo!

(Razpisane so službe) v šolskem okraju vranskem. Mesto učitelja in šolskega vodje na enorazredni ljudski šoli v Mariji Reki, pošta Sv. Pavel, III. plač. red. — Prošnje do 20. junija t. l. okrajnemu šolskemu svetu. — V šolskem okraju šmarškem. Nadučiteljsko mesto na novoosnovani dvorazredni ljudski šoli v Pristovi, III. plač. red. — Podučiteljsko mesto na novoosnovani dvorazredni ljudski šoli v Pristovi, III. plač. red. — Podučiteljsko mesto na trirazredni ljudski šoli na Sladki gori, pošta Šmarje, III. plač. red. Prošnje na okrajni šolski svet šmarški do 20. junija t. leta.

(Društvo „Kmetovalec“) obhaja dne 30. maja t. l. ob 4. uri popoldne. v prostorih g. M. Šteiner v Gotovljah XX. občni zbor. Vspored: 1. Pozdrav. 2. Govor o važnosti ameriških trt in poduk v zelenem cepljenju; prednaša potovalni učitelj g. I. Belé. 3. Govor o poljedelstvu; g. Iv. Kač Savinjski. 4. Društveno poročilo. 5. Vpisovanje udov in vplačevanje letnine. 6. Volitev novega odbora. 7. Slučajnosti. Zborovanje kratkočasni iz prijaznosti žalsko-gotoveljski mešani kvartet. Društveniki in p. n. gostje — dobro došli! —

(Vranska posojilnica) je lani, dasi posluje še le malo let, imela 193.168 gld. prometa in napravila 2285 gld. dobička, od katerega je šlo 1057 gld. v rezervo, ki je narastla na 8637 gld.

(Prostov. požarna bramba v Rečici) priredi o priliki svoje 15-letnice in blagoslovljenja novega stolpa dne 30. maja 1897 „slavnost“ z naslednjim vspehom: I. 1. V predvečer 29. maja bakljada. 2. Zjutraj dne 30. maja ob 3. uri budnica. II. 3. Ob polu 2. uri popoldan sprejem došlih požarnih bram. 4. Ob polu 3. uri odhod k popoldanski službi božji. 5. Po službi božji blagoslovljenje stolpa in shrambe za gasilno orodje. 6. Prosta zabava v društvenem domu.

Jedva je minula jedna ura, ko je ujeti mladenič stal pred grofom, ki ga je od strani dolgo opazoval.

„Kdo je tvoj oče?“ pričel je Ulrik popraševati.

Z obraza mladeničevega se je brala bolest, kimu je razjedala srce, in žarna rdečica je spletelala njegovo čelo. „Bil je kmet,“ odgovoril je čez nekoliko časa; „kmet v neki vasi visokega Hunyadija; vaš poljski stotnik ga je — umoril. Jedva sva se pririnila z očetom do vrhovnega poveljnika, da bi ga bila branila, že sem videl očeta padati smrtnih ran. Maščevati sem se hotel za starega, dobrega moža, ki je nazadnje oči uprl v mé; pa koj po prvem vdarcu, s katerim sem stotnika splačal, prišel sem v sovražnikovo trumo in bil sem — zmagan; predno so me vaši vojaki odpeljali, udrihajoč po meni neusmiljeno s pestmi, videl sem še, da se našemu gospodu ni prigodilo nič hudega.“

(Dalje prih.)

III. 7. Zvečer ob 7. uri veselica s petjem, tamburanjem in srečkanjem. IV. 8. Ples.

(Posojilnica v Šoštanji) je imela lani, v svojem 23. upravnem letu 145.440 gld. prometa in 501 gld. čistega prebitka; njena rezerva znaša 10.450 gld., udov šteje 972; hranilnih vlog 213.178 gld.; pri 953 strankah ima 218.718 gld. izposojenega denarja.

(Slovensko uradovati) sklenila je občina na Paki. Okrajni in občinski zastopi ter enake zadruga na slovenskih tleh in v slovenskih rokah ne smešite se dlje nego storite tako, kakor ta občina!

(Mešan pevski zbor v Št. Juriju ob južni železnici) priredi dne 30. majnika t. l. v gostilni g. A. Nendl na koncert h kateremu se uljudno vabi. Začetek točno ob pol 8. uri zvečer. Po koncertu prosta zabava s plesom. Svira šmarijska godba. Vstopnina za osebo 1 krono, kmetje 30 kr. Ker je čisti dohodek namenjen domači šoli, se nadplačila hvaležno sprejmejo.

(Ponikva ob juž. žel.) Tukajšno „Kmetijsko bralno društvo“ bode 9. junija t. l. popoldan (binkoštni ponedeljek) imelo svoje prvo zborovanje na „Gmajni“. Govoril bode g. pot. učitelj J. Belé o ameriških trtah in nasadih in g. učitelj T. Grah o ekonomiji pridelkov in izdelkov. K tema gotovo zanimivima govorama se prav vljudno vabijo vsi udje, pa tudi neudje, ki so za kmetijstvo vneti.

(Samomor.) V Konjicah se je vstrelil trgovec Mischack. Kakor čujemo prišli so ga nagajati za dolžni denar celjski „Gesinnungsbrüderji“, kar pa je moža tako vjuzilo, da si je pognal kroglo v glavo.

(Posojilnica v Trbovljah) je imela lani 121.598 gld. prometa, 173 gld. čistega dobička in 333 gld. rezerve, kar je dosta, ker je bil ta zavod lani okraden.

(Učiteljsko društvo šmarskega in rogaškega okraja) zboruje v torek po binkoštih ob 10. uri dopoldne v Šmarji po zadnjič določenem vspredu. Vsi člani se vljudno prosijo, da se polnoštevilno zberejo.

(Čudno!) Zadnja št. „Domovine“ naznanja, da se bo vova „Začetnica“, ktero sta sestavila gg. Koprivnik in Majcen, letos uvedla samo v mariborskem okraju. — Kakšno knjigo pa naj rabimo drugod, ko starih, Miklošičevih „Začetnic“ marsikje ni dobiti, ker c. kr. založba šolskih knjig letos samo nove razpošilja. Vsled tega bodo še marsikje morali rabiti novo knjigo, predno se bo nova konferenca o tem pogovarjala. Sicer smo pa že komaj čakali nove knjige. Le urno po njej!

(Posojilno in hranilno društvo v Ptujih) je velik denarni zavod, že skoro takošen, kakoršni ste celjski in mariborski posojilnici; kajti lani je imela ta ptujška zadruga 1.401.871 gld. denarnega prometa in napravila 9858 gld. čistega dobička. Oba njena rezervna fonda znašata že 78.000 gld. — Ima tudi penzijski fond za uradnike, ki znaša 2282 gld.

(Iz Ljutomera) se nam poroča, da se pri ondotnih narodnih društvih opaža strankarstvo in nesloga. Toži namreč dopisovalec, da se veselica v Veržeji ni tako vrolo obnesla, nego lansko leto — a temu da je vzrok premlačno zanimanje domačih posestnikov. Predbaciva se društvu ter sploh narodnim krogom, da so se navzeli sovrašstva naprem neki gostilni M. G., ki bi se morala narodnim smatrati, da pa je posestnik gostilne, v koji se je ta slavnost vršila, še pred kratkem vdeleževal se slavnosti nemškutarskega požarnega društva z nemškimi klici in barvami. Upajmo pa, da še ponos Pomurčanov ni toli upadel — ter, da je dopisnik menda vendarle prehudo opazoval.

(Znaki napredka.) Za letošnje učiteljsko okrajno konferenco v Ljutomeru, poslale so se v vabilu kakor je to sploh običajno, točke k poročilam. Dosedaj je imelo učiteljstvo vsaj prosto izbiro ali v nemščini ali v slovenščini te razprave obdelovati. — A letos dobili so naravnost ukaz, da morajo vsi sledečo vprašanje nemško izdelati. „Wie sind die Sprachübungen einzurichten, damit sie nicht so sehr der theoretischen Behandlung der Sprachlehre als vielmehr der Unterweisung in der Handhabung der Muttersprache dienen.“ Ali ni to grozna nezmisel.

ki nasprotuje zdravi pameti ter splošnim vzgojnim načelom! Vsaj je umljivo, da bodo učitelji vendarle samo slovenščino za materinščino pri tem izdelovanju v mislih imeli — a piše naj se v nemškem smislu, najbrže tudi v nemškem duhu. Skrajni čas bi bil, da se za slovenski Štajer osnujejo posebne deželne konference, kakor imajo to nemški učitelji na Kranjskem.

(Iz Križovc pri Ljutomeru) smo prejeli naslednji dopis, kojemu je podlaga izvorno pismo: „pite gnedige her ih kistinen hant in lasinen šün pitn šrai len ž zi mir pos zole ih mahen mai vuntn hot no ime aiter ihop šon dokto r kopt 4 mol in hobi mi mit pulver ain bohn aus špiln unt get šon draji bohn ime aiter ih mus ime polt lign sai tem pin von špitol draus ih toi mi olitok ausspülzobi homsmi zi ksokt“ Kedar j'h pač sreča pamet, da nam odstranijo nemške učilnice — mučilnice, ki so res sramota 19. stoletja.

(Iz Središča.) Dobil sem pred kratkim pismo, na čegar kuverti je stalo na zadnji strani tiskano: „Pozdrav iz Nemško Središče“. Kje je to „Nemško Središče“? ugibal sem radovedno; gotovo bi tega kraja ne našel na svetu, ko bi me poštni pečat ne bil poučil, da je „Nemško Središče“ to, kar znači v nemškem jeziku popačno ime „Polstrau“. — Pa zakaj se imenuje Središče popolnoma slovenski trg, „Nemško“? Po mojem mnenju jedino le zato, ker imajo trije tržani nemške napise, namreč jeden sedlar, jeden kovač in jeden črevljar. Upajmo pa, da nadomestijo ti trije tržani svoje nemške napise s slovenskimi, in gotovo ne bo nikomur več prišlo na misel, imenovati naše Središče „Nemško“, ker je vse drugo prej ko — nemško.

(Posojilnica v Framu pri Mariboru) je imela lani (5. poslovno leto) 111.932 gld. prometa in napravila 858 gld. čistega dobička, od katerega je darovala 176 gld. v dobrodelne namene. Rezervnega fonda ima že 2317 gld.

(Posojilnica pri Mariji Snežni) na nemški meji blizu Cmureka je imela lani 26.790 gld. prometa in napravila 118 gld. čistega dobička. Njena prihranjena zaloga znaša 310 gld.

(Skrajna nestrpnost.) Učitelj blizu Maribora prejel je 21. t. m. pismo iz Krškega. Ker je bil slovenski naslov, bil je ta prekrizan. Ali smo med Culu-Kafri ali kaj!

(Zagrizen nemška nestrpnost.) Graški Nemci se grozovito jezé, da si je drznil češki „Sokol“ k svoji slavnosti vabiti nekatere nemške duhove. Nezaslišano je, kričé, da se sme sploh kaj tacega v nemškem mestu Gradcu prirejati, ter si le upa nemška gostilna svoje prostore češkemu društvu odpirati. Nemška akademična društva pa so sklenila, se te gostilne vzogibati. Vzajemna ljubezen avstrijskih podanikov?!

(Domoljubje proti odpovedi.) Graški mestni zastop je sklenil, da se mesto ne udeleži dobrodelne razstave, ki se priredi povodom petdesetletnice cesarjevega vladanja, ker je grof Badeni, ki je izdal jezikovne naredbe, pokrovitelj tej razstavi. Ko bi kak Nemeč bil pokrovitelj, bi se pač udeležili, a ko je pa grof Badeni, ki vedno ne pospešuje nemško politiko so graški Nemci odpovedali udeležbo. Čudimo se temu ne, ker že poznamo avstrijsko domoljubje graških Velikonemcev, ki z veliko slovesnostjo praznujejo Bismarckove in druge pruske obletnice. Prepričani smo, da je mnogim Badenijevo pokroviteljstvo le pretveza, ko se že tako niso marali udeležiti avstrijskega domoljubnega podjetja.

Druge slovenske novice.

(Ljubljanski občinski svet) je v svoji seji 21. t. m. soglasno vsprejel resolucijo, v koji pozdravlja jezikovne naredbe za Češko in Moravsko ter izraža željo, da bode vlada pač tudi na Slovenskem toli pravični in potrebni želji narodovi jednakopravnosti prej ali slej vstregla. Naj bi to navdušenje za našo sveto in po zakonih otemeljito reč najšlo obilni odmev pri občinskih in okrajnih zastopih po deželah kjer bivajo Slovenci. Kjer ni tožnikov, ni sodnika.

(Nemško uradovanje) je na Slovenskem podedovani greh. — V tako zvanem zunanjem poslovanju smo se ga nekoliko znebili, v tako imenovanem notranjem poslovanju se ga pa še

vedno bolj oklepajo. — Kdor ima opraviti pri raznih gospokah, ta se kmalu prepriča o tem, kar trdimo. Nekateri uradniki se sicer drže slovenskega jezika in pazijo, da brez povoda unanjih strank ne pošljejo med svet nemških dopisov. Naj korektnije postopajo seveda sodnije, osobito na Kranjskem; če ravno imajo tudi te še nemške tiskovine, katere pridejo v roke slovenskim strankam. Pri političnih gospokah služijo v zgled deželne vlade, pri katerih prevaguje v obilni meri nemščina, ni to ne samo v Gradci in Celovci, ampak v Trstu in Ljubljani. Pri okrajnih glavartvih je uradovanje z ozirom na jezik tako, kakoršno je osobje. Od 3 do 4 političnih uradnikov sta naj manj 2 Nemca, od katerih le eden slovensko zna, pa rajše nemško piše. Drugi pa ne more pisati, ker ne zna. Tako je na Kranjskem. V drugih slovenskih deželah je še slabše, osobito na Štajerskem in na Koroškem. Sicer se pa slovenski listi o tem vse premalo pritožujejo, kar ni prav, ker v tej točki Slovenci državne poslance vse premalo podpirajo.

(Dvojna mera.) Na Kranjskem in na Slovenskem se slovenskim učiteljem uradnim potom priporoča, da nakupijo, raznovrstne knjige in učila, ki jih izdá zdaj ta zda drugi nemški založnik. Slovenske knjige se malokdaj v nakup priporočajo. Med priporočenimi rečmi so večkrat tudi take, katere niso velike vrednosti, večkrat niti ne tiste cene, katera jim je določena. Te dni se je v nekem kraju na Kranjskem celó ukazalo, naročiti tablo „Erste Hilfe bei Unfällen“. To učilo ni za slovenske šole nič vredno, ker imajo učenci vse to v slovenskem jeziku v svojih čitankah. Toda nad samim priporočevanjem raznih učnih pomočkov, če tudi so nemški, ne bi se toliko spotikali, ko bi le šolske gosposke dovolile, da bi smeli okrajni šolski nadzorniki tudi slovenske literarne izdelke priporočati. Toda to je druga reč! Neki okrajni šolski svet je hotel knjige „Slovenske Maticice“ in „Pedagoškega društva“ uradno priporočati, a deželni šolski svet mu tega ni dovolil. —

(Dramatično društvo v Ljubljani) sklenilo je pri občnem zboru dne 24. t. m., da ohrani opero in dramo. Dohodki predstav so bili lansko leto povoljni in če se bode sl. občinstvo le malo bolj zanimalo za predstave, bode to potrebno kulturno podjetje lepo napredovalo.

(Obrtnijsko pomočno društvo v Ljubljani), ki je najstarejša slovenska denarna zadruga, je imela lani 884.842 gld. prometa in napravilo 1814 gld. čistega dobička. Njeni rezervni zaklad šteje 36.411 gld.

(Ukraden denar.) Zaprli so cigana Josip Maierja iz Gorice pri kojem so našli 400 gld. Ker je ta denar skoraj gotovo ukraden, pozivlje se vsak, ki meni da je denar njemu ukraden, se oglasiti v teku jednega leta pri deželnem sodišču v Ljubljani ter dokazati, da je denar res njegov.

(V Domžalah na Kranjskem) bil je dne 19. t. m. požar. Pogorela je trgovcu Fran Mazorcu hiša z gospodarskimi poslopji. Škoda znaša nad 9000 gld.

(Posojilnica v Gorjah pri Bledu) je imela lani (2. poslovno leto) 83382 gld. prometa, 111 gld. čistega dobička in 171 gld. rezerve.

(Posojilnica v Trebnjem) na Dolenjskem je imela v 1. letu svojega poslovanja 118.432 gld. prometa in napravila 172 gld. čistega dobička, od katerega je 103 gld. založila v rezervni fond.

(Slovenska posojilnica v Šent Jerneji na Dolenjskem) imela je v letu 1896 prometa 36.510 gld. 20 kr. Leta 1896 izstopil je 1 ud. pristopilo pa je 50 udov koncem leta 1896. bilo je 156 udov. Zadrugi zaklad koncem l. 1895. znašal je 107 gld., l. 1896. pridal se je znesek ustoppnine 50 gld., in pa 6% obresti shranjene zaloge v znesku 6 gld. 42 kr. Od hranilnih ulog dajala je posojilnica 4½% obresti, od posojil pa jemala 6%.

(Letina med Savo in Krko) na Dolenjskem dobro kaže, ako nas kakšne nezgode ne zadenejo; kajti „ledene može“ smo pri nas srečno prestali. Le ob Krki, ki je bila takrat silno narasla, bila je povodenj, ki je precej škodovala. Sena bode dosta in košnja se bode kmalu začela. Rež lepo stoji in je vsled deževja le malo poglela. Pšenica sicer lepo kaže vendar se je tu in tam rija prijemlje. Sadja ne bode sicer obilno, razen črešenj, ki že zore z jagodami vred. — Da bi nas ljubi

Bog le toče obvaroval; toda čujemo, da je po hribih okolu Studenca že 20 maja nekoliko rožlala.

(Potres.) Od leta 1895. niso stanovalci pri Sv. Petru na Notranjskem in v okolici občutili enako močnih sunkov nego 20. dne t. m. ob 8-uri zjutraj. Streslo se je dvakrat, ter se vmes čulo votlo podzemsko bučanje. Enako se poroča iz Slavine, da je v tem času se zaslislalo, kakor da bi v daljavi dvakrat zaporedom zagromelo ali vstrelilo. Zdelo se je, da se trese v vrtincu in to nad 10 minut. Ljudje so se zelo zbegali. Škode znatne ni.

(Posojilnica za Il. Bistriški okraj) je imela lani (3. upravno leto) 123.590 gl. prometa in napravila 591 gl. dobička, ki se je pridelal rezervnemu fondu, kateri znaša že 1443 gl.

(Posojilnica v Črnem vrhu pri Idriji) je mal in mlad zavod, ki je osnovan v Raifeisenovem duhu; ta zadruga je imela lani, v svojem 2. poslovnem letu, 50778 kron prometa in napravila 188 Kr. dobička. To posojilnico je nekoliko podprla nemška (!) kranjska branilnica.

(Velikovoško narodno šolo) družbe sv. Cirila in Metoda ogledal si je dež. predsednik koroški Schmidt Zabérov v spremstvu še dveh uradnikov. Našel e vse v redu. Razgovarjal se na to dalj časa s sestro prednico. — Da bi le hotel tudi uvideti potrebo prave vzgoje!

(V Celovcu) prosil je nek kmet pri hranilnici posojila. Vložil je slovensko prošnjo in pridjal zavarovalno knjižico banke „Slavije“. Hranilnica vrnila mu je prošnjo s tem, da slovensko ne razume. Lepe razmere na Koroškem. Bode treba tudi tam slovenske hranilnice, kakor jo imamo na Štajerskem. To jih bode premenilo.

(Koroških posojilnic slovenskih) je 19. V poslednjem času smo dobili letne račune od sledečih še: Slovenji Plaiberg, Sinčaves, Tinje, Sv. Lenart pri Sedmih Studencih, Suha. Vsi ti zavodi se hvalevredno trudijo, da ljudstvu pomagajo. Posebno razvita je posojilnica v Sinčivesi. Na Koroškem bi bilo še treba posojilnic, zlasti v tistih okrajih, kjer še nobene ni. Ako se ne more osnovati na sedežu sodnije in davkarije, ustanovi naj se pa v kateri drugi župniji, ali v drugih večjih vaseh.

(Tržaška posojilnica) je končala 31. dec. 1896. peto upravno leto. Da je tudi to leto dosegla lep uspeh, nam ni treba posebej naglašati, to se razvidi iz statističnih podatkov. Prometa je imela v letu 1896 568.527'81 gl. toraj 190.725'83 gl. več kakor v letu 1895. Zadrugnikov je vstopilo 167 izstopili so pa 3. Stanje deležev za 31. dec. 1896. je 16520 gl. Hranilne vloge so se v pretečenem letu lepo pomnožile in posodilo se je tudi veliko.

(Iredentovci.) Za tržaške rogovileže je že pač moderno, da neprikrito škilijo preko meje. Da pa pri tem ves okoliš svojim somišljenikom smatrajo — je vendar preoholo. Tako so ti avstrijski podaniki nedavno položili ob rakvi rajnega kralja. „Vittorio Emamele II padre della Patria“ v cerkvi Panthouon v Rimu na prvo mesto veliki lavořov venec z napisom „Trieste et Istria“. Ako že ne tržanske, vsaj isterske Avstrijce — domoljube morala bi pravična jeza popasti. Ali naj bi se i ti s tem strinjali!?

(V Mirnem pri Gorici) se je ustanovila nova posojilnica po Raifeisenovih načelih, kakoršnih je več na Goriškem že, n. pr. v Cerknem, Tolminu Kobaridu, v Šentpetru itd.

(V Gorici) umrl je 21. t. m. preč. o. Rafael Oblak, provincijal štajerske kapucinske provincije. Bil je blag in občespoštovan duhovnik. Blag mu spomin!

(Italijanski izgredniki obsojeni.) Okrožno sodišče v Rovinju obsodilo je tri Italijane radi dogodkov, o volitvah v poreškem okraju. V obtožnem zapisniku čita se, da so se zbrali dne 14. sušca pri cerkvi „M. Božje blizu poreča nadepolni“ fratri italianissimi, ki so na nečuden način žalili slovenske kmete ter jih celo napadali. Eden teh vročekrvnikov zakričal je celo: „Igrali bodemo na kroglje z glavami Hrovatom“!! Sodišče je odklonilo sporazumljenje mej strankama ter obsodilo jednega na 8 mesecev jednega na 3 tedne in jednega na 3 dni v zapor.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) še vedro ne more priti do pravega dela. Nemška stranka še vedno z hrupom strastno nadaljuje svojo obstrukcijo. Ti zahtevajo namreč, da se vsaka podanih ali odposlanih resolucij in prošenj zoper jezikovne naredbe glasno prečita ter vpiše; dalje, da se vselej po imenih glasuje. Predsednika poslanske zbornice dr. Kathrein-a vgnali so s svojo razboritostjo tako, da so se moža živci razburili, ter je 24. t. m. omedlel in padel na tla. Vlada in desnica ste sicer sklenili vzajemno se truditi, da se v zbornici vendar enkrat z delom prične. A dobra volja in pohlevne želje niso dovolj močne napram tevtonskemu hrupu zastopnikov nemško-liberalnih kulturonošcev. Vladi bo pač streba si sredstva priskrbeti, bi bodo omogočila pomirjevanja. Zvonec in proseča beseda predsednika nič ne zmore. Vlada ne upa, desnica ne more, a nemško-liberalna levica noče odnehati. — Ves ta teden niso niti jedne same točke, katera bi imela splošni vspeh za državo mogli spraviti na dnevni red in v razpravo v zbornici. Tako krade nemška borniranost denar davkoplačevalcem iz žepa.

(Kvotno poganjanje) mej avstrijsko in ogersko vlado se je izkazalo povsem brezvspešno. Določili so le začasno pogodbo, takozvani „provizorij“ za jedno leto. Ali kaj pa bode potem? Ogerska državna polovica je že dosedaj pri papirni banki preveč prednosti vživala. Badeni zahteval je pri zadnjem poganjanju, da se kvota vsaj za 5 odstotkov poviša, dasi bi se s tem dejanska izguba naše države malo pokrila. Naša država ima namreč 4324 milj. gl. dolga, za kar je treba plačevati letnih obrestij 172 milijonov. Ogerska plačuje le 30 milj., naša polovica pa 142 milj. Vsak bo vzkliknil: Je li mogoče toli krivice! Vendar pa Ogerska ne pomakne niti na 37 milj. temveč dovolila je skrajno 34 milijonov.

(Volitve na Hrvatskem!) Na Hrvatskem so se pričele dne 19. t. m. volitve v sabor. Strmeli bi nad brezobzirnim pritiskom, ki ga tukaj mažarska vlada učinja, ko bi teh sebičnežev že od volitev doma na Ogerskem ne poznali ter ne vedeli o njih nezakonitem postopanju naprem vsem nemadžarskim narodom. Vendar se sme trditi, da so dosegli še le na Hrvatskem krono — vandalizma! Že dolgo poprej pazilo se je skrbno na vsako narodno gibanje. Naj je le hotel koji rodoljubni kandidat sklicati posvetovanje v poduk volilcem, takoj so mu bili na sledu, ter ga ali pod krinko socijalizma zaprli — ali pa nevarnim hujskačem in puntarjem ljudstva proglasili ter mu uradno prepovedali hišo zapustiti — ali ga pa iz domačega kraja iztirali. V Beli krajini je dobil nek kaplan uradno prepoved od doma iti. Ako so Madjaroni le slutili v kojem selu narodnega kandidata (opozicijonalca) odredili so krdelo vojaštva — seveda na občinske stroške. Vsaki takej srenji je plačati za vzdrževanje vojaške posadke 1600 gl. To je tedaj v 19. stoletju znak „svobodne volitve“. Svobodno volijo naši bratje Hrvatje — pod bajoneti! Načelo je madjaronskim predstojnikom na Hrvatskem: „Naj se kmet tudi oklesti, obraste se zopet kot vrba“. Ljudstvo že itak zbegano, postalo je povsem nezaupljivo naprem gosposki. Kaj čuda! Glavarji in vladni župani hodili so kakor nekdanji rimski senatorji po liktorjih — orožnikih in vojakihi spremljani. V kljub temu nečuvanemu izzivanju premagovalo se je verno, pristo hrvatsko ljudstvo in prikrivalo srčno svojo gnjev. A „svaka sila do vremena!“ Prišlo je žalibože do krvoprelitja, tako v Bosiljevem, kjer je jeden volilec ubit, jedna oseba ranjena in eden otrok!? z bodalom presunjen; v Bošnjacih oddal je vojaški oddelek „salve“ mej zbrano množico — mrtvih je blizu 20 in neštevilno ranjenih. Komu naj bi ne vzkipela kri v pravični jezi nad tem grozodejstvom! Kdo bo tolažil osiročene družine! Mar bo živela in lečila kruta madjarska oblast neštevilne ranjence?! Vendar ponosni so Hrvatje na njih krvavo pridobljene zmage. Do sedaj imajo v primeri prejšnjih let ogromno večino. Nepopisno navdušenje vlada v najmanjšem selu, boriti hočejo boj na obstoj. Sosebno hvalevredno, požrtvovalno deluje narodno duhovništvo. V najlepšem soglasju zbira

s posvetnjaki in vzajemno vodi zaupljive vernike v narodni boj. Vrlim neostrajšljivim bojevnikom bratom kličemo pa njihovo narodno geslo v napredovalni pogum:

„Zora puca, bit će dana,
Još Hrvatska ni propala!“

Ogled po širnem svetu.

(Novi pruski društveni zakon.) Pruska vlada je deželnemu zboru predložila predlogo novega društvenega zakona. Po njej bi se dovolile zveze mej političnimi društvi, a na drugi strani bi se pa policiji dala oblast, da sme vsa društva ali shod razpustiti, ako to zahtevajo državne koristi ali varnost. Ker se pojem državne koristi in varnosti da jako raztegljivo tolmačit, bi vlada vsaki nepovoljen jej shod ali društvo razpustila. Pruski deželni poslanci so se odločno uprli že v prvem branji vladni predlogi. Samo protestantski konservativci, največ bogati veleposestniki, so zanjo. Državnem zboru se pa vlada niti upala ni predložiti take predloge, ker je voljen po občni volilni pravici. V deželnem zboru se je nadejala najti večino, ker je voljen na razredni volilni sestavi, kakor naši občinski odbori. Pa še tu se je zmotila!

(Gnjilobe italijanskih uprav.) Znanega sleparja Crispija hotelo je senatno sodišče v Boloniji obtožiti zaradi goljufig, ki jih je doprinašal za časa svojega ministerskega predsedništva. A kakor pokaže preganjan jelen psom roge, da se ga ne loté, zagrozil je i on svojim tožiteljem, da hoče razkriti vse krivice in nedostatke, ki jih doprinašajo državni dostojanstveniki in druge javne odlične osebe. A to bo gotovo pomagalo, ker nimajo mirne vesti.

(Madrid.) V španski zbornici vedejo se res „španski“. Tako sta se v zadnji seji sporekla zaradi odnošajev na Kubi minister vojvoda Tetuan ter senator Comas. Minister pograbi pri odhodu senatorja, mikasti ga ter ga vrže ob tla. Senatorjev sin pa brani svojega očeta ter suva ministra z nogama. Comas je vseučiliščni profesor.

(Spomin na obisk Rusije.) Avstrijski naseljenci v Novgorodu poslali bodo kmalu našemu cesarju slavno darilo v spomin prijateljskega obiska na Ruskem. To bo meter visoka ura v podobi gotiškega stolpa; kaže ure, dneve in lunine mene. O poludne in ob 9. uri zvečer odpro se vratca na stolpu in na balkon prideta car Nikolaj in cesar Franc Jožef sè spremstvom. Obe podobi ostaneti kake tri minute na verandi ter se potem umakneti v stolp. Mej tem časom svira godba v uri rusko in nato avstrijsko himno.

(Grški prestol se maja.) V Atenah zalotili so celo zaroto zoper kralja. Več oseb so zaprli. Mej njimi so italijanski anarhisti voditelji. Od tod tedaj ova navdušenost laških anarhistov in socijalistov. Ni jih vodilo bratoljubje za Grke, nego podle nakane ljudstvo zoper kralja in viadarsko hišo hujskati ter — kralja odstraniti.

(Grki ostavijo Kreto.) Pred nekajimi meseci zasedli so Grki otok Kreto v dobri nadi in v blagem namenu ondotnim verskim bratom vrnoti svobodo vere, svobodo družabnega življenja; zasaditi so hoteli križ krščanstva; ter podreti oholi polumesec. Zraven jih je seveda tudi navdajalo hlepenje svojo moč in oblast razširiti. V teh visokoletečih nadah šepetali so jim sonarodje pomoč. Malo da ne vsi evropski narodje odobraval so navidezno ta korak, izražali jim svoje sočutje in zanimanje. Kmalo pa je poparila vladajoča evropska politika to zanimanje. Popolnoma izginilo pa je to zanimanje, ko so jeli Grki se na domačih tleh turški sili se umikati. A sedaj ko so povsem poraženi in osramoteni, kažejo jim te evropske velesile le nekako osmeševalno sožaljenje a tudi obrekovanje in črt. Kakšni občutki obdajali so pač poveljnike in bojevnike, ko zapuščajo v tem stanju kraj, za kojega so se toli navduševali ter ga kot lastnim smatrali. A ni največje gorje za Grke, da so podlegli, da jim je treba se ločiti od gojenih nad, plačevati visoki vojni davek ter odstopiti lastne zemlje krvoločnemu Turčinu — hujše nego vse to je zavest, da so na Balkanu za vselej izigrali. Nikdo jih več ne vpošteva — njih daljša zgodovina je zamrla. Ako se kedaj Macedonija deli mej balkanske države prezria se bo Grška.

Dopisi.

Iz „Prepovedanega hriba“. Gospod urednik! Nikar ne mislite, da se Vam oglasi zopet novi puščavnik, katerih v Vašem cenjenem listu kar mrgoli. Ne! Ker so Vas pa Vaši sotrudniki iz našega bližnjega trga popolnoma zapustili in ker v „Domovini“ ni več brati najmanjše novice iz naše okolice, zato se Vam jaz ponudim kot novi sodelavec. Kaj ne, treba je tudi, da se Vam predstavim? Moje ime je Jože Sekirnik; v mladih letih bil sem dijak ali študent ter sem v 5. razredu latinske šole ponesrečil in se potem do svojega 30. leta klatil kot pisar po odvetniških pisarnah. Med tem so mi umrli starši in prisiljen sem bil prevzeti malo kmetijo na „Prepovedanem hribu“. Sedaj pa životarim in čakam boljših časov. Kar izhaja Vaš cenjeni list, vedno sem njegov naročnik. Pa tudi moji sosedi: Bukovšek, Vršenšek in Toman ga kaj radi čitajo in si ga pridno pri meni izposojujejo. Kakor sem že omenil, se v našem bližnjem trgu marsikaj pripeti, kar bi zaslužilo priti v javnost — a ker tega nobeden tržanov ne stori, hočem pa jaz poskusiti. Smrtna kosa je v teku enega leta pokosila v omenjenem trgu mnogo mojih starih prijateljev in znancev.

Minuli mesec izročili smo materi zemlji dva vrla tržana; namreč V. T. p. d. Trnaver in F. T. p. d. Oblak. Oba bila sta navdušena Slovenca in vseskozi poštena in zanesljiva moža. Sosebno bil je pa Trnaver ponosen na to, da je bil domačin, to se pravi, da je bil v trgu rojen in da ni „privandral“, kakor drugi. Pogostoma je trdil, posebno pri kupici vina, da je trg bil vedno slovensk, da je slovensk in da mora slovensk ostati — in če je kedo navzočih upal o tem kaj dvomiti, udaril je rajni Trnaver s krepko pestjo ob svoje slovenske prsi, je z zobmi zakripal in kvišku pogledal, da ga je bilo kar čudno gledati.

Kaj bi bil menda rekel naš Ternaver, ko bi bil doživel, da so štirje tržani pri zadnji državnozbornski volitvi oddali svoje glasove za nemškega kandidata?

Ali je pa to tolika pregreha, če kedo svojega nasprotnika voli? — Da, to je dandanes med nas Slovenci največja pregreha, kajti naši sovražniki, Nemci smatrajo nas le za sužnje in hočejo, da bi jim na lastni zemlji hlapčevali in se jim klanjali, kakor sluge svojim gospodarjem. Ti naši sovražniki, kateri bi nas Slovence najrajši v žlici vode potopili, ne pomislijo, da je goldinar, katerega plača Slovenec, to iko vreden, kakor goldinar iz nemških rok in da je kri, katero so in katero še bodo naši hrabri vojaki prelili za našega presvitlega cesarja, enaka, če ne boljša, kakor kri nemških vojakov.

V narodni tržani, kolikor vas je še, zapomnite si, da je prvi strel od nemškutarke strani na vaš naroden trg padel, par takšnih strelcev in nemškutarstvo se bode pri vas tako ugnezdilo in se začelo širiti, da bode pri prihodnji volitvi nasprotni kandidat gotovo vže dobil 10—12 glasov. In če pojde potem v tem razmerju dalje, bode vaš prelepi trg v teku 20—30 let prva nemškutarška posadka v naši prekrasni dolini.

Vzdramite se, zjedinite se, oborožite se in uničite na tihem se bližajočega, hudega sovražnika z enim krepkim udarcem.

Človek, kateri izda svoj lastni rod, ogrdi in ponesnaži svoje lastno gnjezdo in oblati svojo očetovo hišo; človek, kateri pljuva v skledo, iz katere je jedel in se sramuje svojega materinega jezika in zataji očetovo kri, ki mu teče po žilah, tak človek ni za nas.

Pripetilo se je sicer že poprej, da je pri kaki volitvi dobil nasprotni kandidat nekaj glasov — a to nikdar od domačinov, vselej le od tu bivajočih pravih Nemcev ali privandranih nemškutarjev. Nemci in tuji nemškutarji so prišli do prepričanja, da je najbolje, ako ne delajo več prepira in nesloge med ljudmi, med katerimi živé, zato so se pa oglasili domači nemškutarji. Lepo tako!

Natančneje ne bodem opisal naših nemčurjev. Morda se bodo le poboljšali. Eden izmed njih ima že itak tako slabo vest, da hodi ves

zbežan in plah po trgu in se vsakemu Slovencu že na 30 korakov izogne. Bog mu odpusti greh, on ni vedel, kaj dela!

Konečno naj še omenim, da so vsi domači nemškutarji tudi hudi socialni demokrati; če pa socializem uči, da mora človek svoj narod zatajiti, potem se pač pojdite solit.

Gospod urednik! Moje pismo je pri kraji in veselilo bi me, ko bi ga sprejeli v Vaš cenjeni list. Ker je v našem bližnjem trgu vedno kaj novega, mogoče je, da se Vam prav kmalu oglasi

Vam ves udani

Jože Sekirnik,

posestnik na „Prepovedanem hribu“ in najnovejši sodelavec „Domovine“.

Iz Gornjegrada. Če tudi živimo mi Gornjegranci kakor samotari oddaljeni od drugega sveta — vendar še nismo zaspali. Da je temu tako, dokaz je zadnja naša veselica. V nedeljo, dne 16. maja t. l. priredila je naša čitalnica izborna slavnost, o kateri se po vsem trgu le pohvalno govori. In res je lahko čitalnica ponosna na to veselico, kajti vse točke proizvajale so se točno — imenitno Pri koncertu igrala je dobroznana godba g. K. Napolitana iz Konjic v popolno zadovoljnost izbranega občinstva. Na to vršila se je gledališka predstava. Igrali so domači diletantje veselo igro „Bob iz Kranja“. Uloge bile so dobro razdeljene in ravno tako dobro tudi naučene. O predstavi izrazili so se vsi poslušalci zelo ugodno. Posebno umestni bili so lokalni kupleti, katere je pel Matiče — izvrstno. — Da se je pa ta igra tako dobro predstavljala ima največ zaslug režiser g. K. Vsa čast mu!

Po predstavi bila je prosta zabava s šaljivo tombolo in plesom. Šaljiva tombola provzročila je mnog v smeha in zadovoljstva. Saj so bili dobitki dobro izbrani — nekateri dovtipni, a drugi dragoceni. G. J—k se je z redko požrtvovalnostjo trudil, da jih je dobil toliko — bilo je čez 50 — dobitkov skupaj.

Kaj naj rečem o plesu. Aranžer je vodil imenitno, tako, da je bila plesna dvorana vedno polna brdkih plesalk in čilih plesalcev.

Toda dovolj. — Vsa veselica je pokazala, da tudi mi Gornjegranci nismo zadnji v kalendarju — ona je pokazala, da tudi mi lahko tekmujejo z raznimi drugimi trgi. Nedoumno nam je pa, zakaj so nekateri nasprotni tako nedolžnim veselicam — kot je bila ta. Prišli naj bi sami na veselico in prepričali se bi, da je bilo vse v redu.

Sicer pa upamo, da nam vrla naša čitalnica v kratkem zopet priredi kako enako zabavo. V to pomozi Bog in sreča junaška!

Iz Brežic. (Raznoterosti brežkih Nemcev in nemškutarjev.) Po številu dopisov iz Brežic zamogli bi soditi, da živimo tukaj v najlepšem miru in slogi z narodnimi nasprotniki, ali pa smo se jim popolnoma vdali, a vendar se je že tukaj marsikaj prigodilo, kar bi bilo škoda, da nebi izvedeli tudi Vaši naročniki izven Brežic.

Da se nisem prej oglašil je največ krivo, ker sem čakal spretnejšega ocenjevalca tukajšnjih razmer in pa, da se duhovi po državnozbornski volilni borbi nekoliko pomirijo.

Ker sem že začel pri volitvah, naj omenim, da so se naši nasprotniki na dan iste obnašali res z vso dostojnostjo, za katero se Lodo morali nekteri še vrh tega pri sodišču zagovarjati in ne dvomimo, da se bode takrat jasno zvedelo s kako, le nemškemu, pardon tudi laškemu živelju lastno kulturo smo bili volilni boj. Predaleč bi segalo, ako bi hotel vse manj ali več nepostavne agitacije naštevati, zamolčati pa ne morem s kakšnim divjim hrupom so po razglasu izzida zagnali „hoch“ in volilce nasprotnike izzivali na način, kateri bi bil drugod nemogoč, tako, da je priprosto ljudstvo to videč hotelo v mes poseči, kar so pa naši z ozirom na postavo odklonili; posebno odlikoval se je pri tem vse mere presegajočem izzivanju nadučitelj nemške šole Rüdli, kateri je očitno od ex Taxa predpisani pedagoški načrt izvrševal s tem, da je slučajno došlim godcem Bavarcem zapovedal igrati „Die Wacht“ pomagal zraven tuliti ter spremljal v vrsti volilcev in nevolilcev somišljenikov v nemško (?) — gostilno, v kateri sta sedela mirno dva učitelja tudi volilca in ta sodruga začela je mirna

gosta insultirati, tako, da sta rajši zapustila prostore, kakor da bi se pustila od brežkih nositeljev nemške kulture žaliti; toda to jim je bilo premalo storjeno v povišanje nemškega Mihelna in njegove zmage, hajdi za njima in ker sta bila omenjena gospoda že naprej — vdrla so jo v kavarno od koder so mimogredoče narodnjake pozdravljali z vsem imenitnimi psovkami — najbrž so se jih naučili iz Mayerjevega leksika.

Da pokažejo pa vrhunec narodne nestrpnosti, stopila sta pred nekaj meseci privandrana Orasche, tajnik brežke „Gemeinde-Sparkasse“ in šepasti Žid urar Angelo na prag odprtih vrat in kričala iz vse moči „nieder mit die windischen Hunden“ itd. na mimo idoča dva gospoda; seveda proti temu vrišču, kriku in šumu povečanim še po v kavarni nahajajoči se druhali ni preostajalo drugega, kakor pot k sodišču; ljudstvo iz okolice je pa na toliko zdvijanost krepko izražalo Nemcem poznani „fej“.

Zavednim narodnim volilcem pa nastavljajo posebno iz okolice vse mogoče mreže v ktere hočejo loviti, a pri nekemu posestniku so se mogočneži, ki vodijo kolesa občinskega voza sami vjeli in nepozabno blamirali, tako, da se jim vsa okolica izvzemši pristne „Nemce“: — Žerjav, Vinkšl, Mevšl, Hotko e tuti quanti posmehujejo; povod temu je zelo malenkosten ali tembolj zanimiv in obstoji v tem, da je občina enemu posestniku prepovedala pasti živino na obč. pašniku zato ker je po svojem prepričanju volil in ne po prepričanju merodajnih gospodov, ki sedijo na rotovžu, mož, ki ima zavednost in ni na glavo padel ter si ni pustil že nad 35 let živajočo pravico vzeti ter je prej kot slej pasel, na kar so mu eno živinče prijeli in odgnali, po preteku postavnega obroka pa radi ali ne radi nazaj dali.

Še precej zanimivega bi Vam gospod urednik povedal, vendar hočem prihodnjič, če bote radovedni in če me ne bodo že med tem širokoustni Nemci pogoltnili.

Iz Krčevine pri Ptujju. „Kmetijsko bralno društvo“ v Krčevini pri Ptujju priredilo je v nedeljo 16. dne maja 1897. l. v prostorih g. Blaža Vindiš-a, na Šturkih, svojo društveno veselico.

Čeravno je isti dan deževalo, vendar se je zbralo še precejšno število društvenikov in tudi gostov; posebno omenjam častite goste iz Vurberga. Krčevina kazala je svoje narodno lice. Z veseljem smo opazili več narodnih zastav na sosednih hišah plapolati

Društveni predsednik g. Zupančič pozdravil je vse navzoče posebno pa kmetijskega potovalnega učitelja g. Ivan-a Belé-ta, kateri se ni ustrašil vzlic slabem vremenu priti. Na to prevzame g. Ivan Belé besedo, ter v jedernatem govoru poučuje poslušalce, kako se ima vzgajati sadno drevje. Opozarjal je na razne napake ter stvetoval pripomočke kako je odstraniti razne bolezni in druge škodljive prikazni. Z veliko pozornostjo sledili so navzoči poučljivemu govoru. Predsednik se gospodu poročevalcu pristrčno zahvali s srčno željo, da kmalu zopet pride s kakšnim poučljivim govorom.

Društveni tajnik g. Šentjuroc je ognjevito deklamoval Aškerčevo — „Anka“ — Balade in romance str. 16. Temu je sledila prosta zabava s petjem, pri koji se je sprožilo več navdušenih in umestnih napitnic.

Konečno pa še bode našemu vrlemu krčmarju g. Blaž u Vindiš u iskrena hvala izrečena, ker nam je po stari navadi dobro postregel s pijačo in jedili.

Iz Ptujja. Meseca oktobra l. l. ustanovilo se je v Celju društvo odvetniških in notarskih uradnikov na Spodnjem-Štajerskem. Največ so na to pač vplivali naši vrlji bratje Čehi, ki imajo sploh največ zaslug, da se enaka društva ustanavljajo po vseh kronovinah našega cesarstva. Koliko pomena imajo taka društva za odvetniške in notarske uradnike, tega še pač menda ni mnogi pomislil. Med tem, ko so podpirali poprej druga podporna društva, kakor n. pr. pri nas graško podporno društvo za zasebne uradnike, pri katerem se podpirajo v prvi vrsti le drugi slojevi, postavim vpokojeni častniki in državni uradniki, odvetniški in notarski uradniki pa popolnoma prezirajo, imajo slednji sedaj lastna društva, ki se potegujejo le za pravice odvetniških in notarskih uradnikov ter jih podpirajo v vsakem oziru. Z veseljem smo

torej pozdravili vest, da se je posrečilo našim celjskim tovarišem, vstanoviti tudi za nas Slovence tako društvo! — Kakor čujemo, to društvo lepo napreduje, znak, da je bilo potrebno. Dolžnost vsakega slovenskega odvetniškega ali notarskega uradnika je, da pristopi k temu društvu ter ga podpira po svojih močeh, kajti tudi društvo podpira svoje člane ter se poteguje za njih pravice. Vsak naj pomisli, da ne bode vedno mlad in krepak, da je torej treba skrbeti za poznejše dni! — Na noge tedaj, tovariši, ne eden izmed nas naj ne manjka pri tem društvu! — Solicitor.

Narodno-gospodarske novice.

Čebela, sovražnik jabolčnega cvetodera.

Kakor znano provzroči cvetoder na cvetju sadnega drevja škodo s tem, da vniči cvetje in provzroči, da vzlic vsem drugim ugodnostim in vzlic še tako skrbnemu obdelovanju in oskrbovanju sadnih dreves ne obrodi nič sadja in kjer se je ta nadlega enkrat zaplodila jo je težko zatreti.

Le tiči žužkojedci so njegovi zalezovalci, ker jim gredo v slast; varujte tedaj tice in glejte, da jih privabite v vaš sadovnjak s tem, da jim po zimski v sadovnjaku natrosite krme.

Kakor pripoveduje skušen čebelo- in sadje-rejec v kmetijskem listu francoskem, so tudi čebele hude nasprotnice tega, našemu sadnemu drevju tako škodljivega mrčesa, čebelam je ta mrčes oziroma njih zalega v cvetju na poti pri obiranju medu iz cvetja in vsled tega ga zasledujejo.

Pazljiv opazovalec opazi precej potem, ko je samica cvetoderjeva svoja jajca v cvetje založila, na drevju namesto cvetja male rjave polkroglice enake glavicam nagelnove žbice, cvetje izgleda, kakor da bi ga slana osmodila, to pa ni slana zakrivila, ampak ta grda in cvetju toli nevarna mala mrčes — cvetoder — ki je v cvetje založila svoja jajca; le ogledite si tako osmojeno cvetje bolj natanko in našli boste v vsakem cvetu malo jajčice ali pa že mali črvček, ki se od cvetnega meda živi in s tem cvetje vniči, da se ne more iz njega razviti sad.

Zakaj da čebela sovraži to mrčes je lahko umljivo, cvetni med leži na dnu cvetja in čebela išče med in če najde v cvetju črva, ki liže ta med, ga odstrani, ga vniči in ob jednem opravi čebela tudi s cvetnim prahom, ki se drži njene trupla, cvetje, ko je cvetje oprášeno, ne oddaja več medu ker porabi vse soke za razvijanje sadu. Po oprášanju odpade belo cvetno listje in mrčes, ki ne najde več hrane, nema tudi bivališča, črvu, ki se je iz jajc mrčesovih razvil, ako ga čebela sama že ni vničila, nedostaje hrane in potemtakem pogine gladu.

Cvetje, ki je okuženo od tega mrčesa se ne odpre, ostane zaprto, da daje malemu mrčesu toplo hišico, se tedaj tudi ne more samo po vetru oprášiti in daje po takem, ker cvet dokler ni oprášen in s tem oplojen, izcorpa delj časa med, mrčesu dovolj hrane, da se lahko dovolj izrase, le čebela zamore od tega mrčesa okuženo cvetje še ohraniti in oploditi in s tem ta mrčes vničiti.

Ob jednem potrdi ta francoski kmetijski list v novič dobrodejni vpliv čebel pri oprášenju sadnega cvetja s sledečo prigodbico: V neki občini na francoskem skozi dvajset let sadno drevje vzlic vsej skrbi in dobrem obdelovanju, akoravno je lepo in bujno rastlo, ni rodilo nič sadja; ko pa se je eden izmed kmetovalcev te občine začel slučajno s čebelorejo pečati ter si v bližini sadnega drevja postavil par panjev čebel, se je to, kakor po coprniji naenkrat spremenilo, sadno drevje začelo je obilo sadja nositi in leto za letom so imeli dovolj sadja.

Občeznano pa je itak, da se je sadjarstvo v Avstraliji še le razvilo, ko so tamošnji kolonisti čebele tamkaj udomačili, poprej imeli so sicer že sadno drevje ali rodilo ni, ko pa so čebele v Avstralijo zapeljali in tamkaj udomačili, še le tedaj ko so čebele začele sadno drevje obletavati, dalo je drevje tudi obilo sadja, tako, da iz Avstralije celo sadje izvažajo v Evropo.

Zvedeni sadjarji in čebelarji trdijo po takem z vso pravico, da v krajih, kjer propada čebeloreja, propada tudi sadjereja, veliko čebel, veliko sadja.

Ne pa dragi sadjarji, da bi iz tega sklepali, da je treba le par panjev čebel v bližini sadovnjaka imeti in da nam ni treba nič delati in bi drevje rasti pustili kakor raste in vse delo čebelam in ljubemu Bogu prepustili, ne tega pa ne. Drevje, ki naj daje veliko sadja in s tem veliko haska, se mora tudi prav pridno oskrbovati in obdelovati, gnojiti itd., da bode veliko cvetja poglalo in čebele bodo potem cvetje že varovale.

Sadjarji poprimite se tedaj tudi čebeloreje v večji meri kakor dosedaj, s tem ne boste ne samo pospešili sadjerejo ampak tudi čebele nanesajo vam veliko medu, imeli boste dvojni hasek, obilo sadja in veliko medu in po takem dvojni dobiček.

Slednjič ne pozabite na male tičke, ki skačejo na vašem drevju od vejice do vejice pobirajoč škodljivo mrčes, v zimi v stiski, ko je glad žuli, natrosite jim hrano v sadovnjaku, s tem privabili jih boste tja in po letu povrnili vam bodo to malo gostoljubnost ne samo s ljubeznivim petjem, ampak očistili vam bodo vaše drevje vsega mrčesa in mrčesne zalege in s tem vam pomagali povečšati vaše blagostanje.

Razne stvari.

(Zavarovalnica za živino) osnovali so si v Mirnu na Goriškem. Kmetje so se zavezali, da bodo vzajemno plačali živino, ki pogine komu, ki pristopi zavarovalnici.

(Žalosten dogodek.) Mej vsprejemom deputacij v kraljevem dvoru v Budi po Nj. Vel. zgrudil se je v čakalnici vodja nevtrškega odposlanstva Hostyal od kapi zadet.

(Narodna dirka kolesarjev v Zagrebu.) V nedeljo dne 23. t. m. priredilo je „I. hrvatsko društvo biciklista“ v Zagrebu dirko narodnih kolesarjev. Zbok neugodnega vremena se ta na rodna slavnost ni obnesla, kakor so pričakovali. Prisoten je bil nadvojvoda Leopold Salvator z nadvojvodinjo Blanco. Došlo je tudi precej odličnih gostov iz Celja, Ljubljane in drugod. Razdelilo se je več daril.

(Velika tatvina.) V zakladnici imenovani Heiderabad v Vzhodni Indiji ukradel je neznan tat dragoceni dijamant. Njegova vrednost se ceni na 6 milijonov. Namenjen je bil angleški kraljici v dar. Pustil je tam ponarejeno stvar brez vrednosti.

(Pomiloščen omladinec.) Cesar je pomiloštil v pravdi proti omladincem v osemletno ječo obsojenega Zegeloferja, čegar beležnica je tedaj služila za glavno dokazilo proti obtožencem.

Književnost.

(V Gorici) izišel je 60. snopič „Slovenske knjižnice“, ki prinaša dokaj krasne poezije Zamejski-ja. Za to knjižnico se naši čitatelji premalo brinijo, a vendar prinaša mnogo lepega berila ter stane le 1 gld. 80 kr. na leto.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so v zadnjih dveh tednih darovali: Gdč. Ljudmila Roblek v Litiji mesto venca na krsto gospe Ane Oblakove 2 gld. — Mala družba po pogrebu č. g. Iv. Bolte, župnika v Ledinah, 3 gld. 75 kr. — Iz nabiralnika pri g. Ivanu Pignatariju v Črničah pri Gorici 1 gld. 51 kr. — G. Janko Jeglič, nadučitelj pri sv. Križu pri Litiji vsoto 1 gld. 30 kr., nabrano v Miklavčevi gostilni za izgovorjene ptujke med slovenskim pogovorom. — Slavna posojilnica v Konjicah 25 gld. — Iz nabiralnika v A. Svetinovi gostilni v Žirovnici 2 gld. 50 kr. — Zenin iz Trnovega v Ljubljani 1 gld. — Č. g. Franc Jeršič, vpok. župnik pod St. Jurjem v Izlakah, za velikovško šolo 2 gld. — Č. g. A. Tolminec v Gradcu, mesečni donesek 5 gld. — Briska podružnica v Biljani po g. F. Simčiču 30 gld. — Čisti dohodek zabavnega večera šenklavsko-frančiškanske ženske podružnice v Ljubljani 80 gld. 46 kr. — Gospodje ljubljanski bogoslovci pokroviteljine 102 gld. 32 kr. — Slavna posojilnica v Ribnici 20 gld. — Bog plačaj vsem milosrdnim dobrotnikom! Opozarjamo vse častite gg. podružnične blagajnike in blagajnice, da bi začeli pobirati udnino. Letos je dohodkov za dober tisočak manj, kakor jih je bilo lani osvojev. Slovenci, ne nazaj, ampak naprej!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda

Za zastavo „Celjskega Sokola“ poslali so svoje prispevke nadalje sledeči rodoljubi in darovatelji: Neimenovan 2 gld. g. V. Valenčak 1 gld., g. Ignac Oblak v Celji 1 krono, g. Janez Zupanc, posestnik v Gaberjih 1 gld., g. Vavken nabral — 30 kr., gosp. Fran Polak, trgovec v Trbovljah 5 gld., g. Mihael Jezovšek, c. kr. notar na Vranskem 2 gld., čast. gosp. Vincenc Geršak, župnik na Vranskem 1 gld., čast. gosp. Alojzij Kos, župnik v Smartnem v Rožni dolini 1 gld., čast. gosp. Andrej Podhostnik, župnik v Dramljah 1 gld., g. P. Kostič vročil za g. E. Kozelja iz Manhavca — 40 kr. Vsem veledušnim darovateljem izrekamo srčno zahvalo, proseč jih še daljne naklonjenosti. Istotako pa prosimo tudi vse rodoljube po deželi, katerim smo morebiti prezrli poslati našo okrožnico naj nam to oprostite ter prosimo opetovano, da se spomnijo ob priliki našega zastavnega sklada, ki še ni nikakor dosegel vsote, ktera se bode potrebovala v pokritje stroškov za zastavo in slavnosti blagoslovljenja iste. Zlasti prosimo tudi, naj bi se naše slavne posojilnice spomnile „Celjskega Sokola“ in njegove zastave ob priliki sklepanja letnih računov ter mu blagovolile priposlati kak donešek, ktereга je dokaj lažje pogrešajo, kakor marsikak posameznik. Na zdar!

Koledar.

Petek (28.) Avguštin Kantvar, škof. — Sobota (29.) Maksim, škof. — Nedelja (30.) 6. povelikonočna. Feliks, p. — Ponedelj. (31.) Angela, d.; Patronila, d. m. — Mesec junij ali ržni cvet. Torek (1.) Juvencij, m. — Sreda (2.) Marcellin in dr. mm. — Četrtek (3.) Klotilda, kraljica. — Mlad dne 31. ob 1. uri 24 minut popoldne. — Dolgost dneva: 14 ur 31 minut do 15 ur 44 m. Dan narase za 1 uro 13 minut.

Sejmi.

Dne 29. maja v Poličanah (za svinje) in na Ptujski gori. Dne 31. maja v Rečici, pri Sv. Lovrencu v Puščavi, v Poličanah in Cirkovcih. Dne 3. junija v Artičah in na Bregu pri Ptuj (za svinje).

Loterijske številke.

Trst 22. maja 1897: 22, 41, 14, 1, 66.
Linc " " " 61, 28, 88, 6, 21.

Izvedenega organizatorja

za življenjsko zavarovanje sprejme generalni zastop banke „Slavije“ v Ljubljani. (118) 3—1

Na prodaj (113) 1

mlada kobilica

z vozom in celo opravo.

Več se poižve pri upravnistvu „Domovine“.

20 polovnjakov

dobrega pristnega štajarskega rudečega in belega vina po 12 in 14 kr. liter se takoj proda. Odda se najmanj 56 litrov.

Ponudbe pod 500 poste restante Sevnica, Štajersko. (116) 10—1

Izurjen mlad komi

in krepak 14 do 15 let star vajenec

z dobrimi spričevali se sprejmeta s 1. avgustom t. l. v Speerijsko trgovino Kavčić & Lilleg v Ljubljani. Ponudbe na uredništvo „Domovine“. (119)

Iščem izurjenega

stenografa

za slovenski in nemški jezik.

(117) 3—1 Dr. Josip Sernek, Celje.

Mesto okrožnega zdravnika

v St. Pavlu pri Preboldu na Štajerskem, je še prosto za zasedbi. V to službo združi se tudi ona za tovarniškega zdravnika v predilnici v Preboldu. Deželna, okrajna in občinska plača znaša na leto po 430 gld., ona od predilnice pa od 700 do 800 gld. Gospodje prošniki za to mesto morajo biti avstrijski državljani, diplomovani zdravniki, ter obeh deželnih jezikov vešč.

Prošnje s prilogami naj se vpošiljajo do 30. junija t. l. na sanit. okrožni odbor v St. Pavlu pri Preboldu.

Sanit. okrožni odbor v St. Pavlu pri Preboldu, 25. majnika 1897.

(114) 3—1

Načelnik:

Franco Randl

Proda se pod zelo ugodnimi pogoji

posestvo v Gaberjih pri Mokronogu

ležeče tik okrajne ceste, ktera pelja iz Šmarjete Škocjana, St. Ruprta, Mokronoga na St. Janž, Radeče in Zidanmost. Lega zelo ugodna! Hiša pripravljena za štucarski obrt, kteri se je v tej hiši že več let izvrševal. Posestvo ima rodovitne njive, lepe travnike in gozde. Proda se skupno ali pa tudi na parcele. Zelo pripravno za trgovce.

Več se izve pri Stanko Pirnatu, c. kr. notarju v Mokronogu. (115) 2—1

Vabilo

k

ljudski veselici,

ktera se priredi

v nadv. Ivanovi jami „Huda luknja“

na binkoštni ponedeljek dne 7. junija 1897

ob 3. uri popoldne.

Vspored.

Ogledovanje krasne jame v zdatno zboljšani razsvetljavi z bengalično lučjo.

Godba s plesom. Petje in prosta zabava. Ker pa tudi „Slov. planinska savinska podružnica“ napravi semkaj izlet, sme se slav. občinstvo nadjati živahne veselice.

Za jedila in naravno pijačo bode vse najbolje priskrbljeno.

Če bi pa ne bilo ugodno vreme, se bode veselica na prihodnjo nedeljo z enakim vspeškom vršila.

Najuljudneje vabi na mnogobrojno udeležbo

I. Vivod,

podvzetnik

(110) 1—1

Zaloga (Confection)

narejene obleke
za gospe in gospodične
v Celji

Graška ulica (Grazerstrasse) 4

priporoča za bodočo sezijo:

fine vratnike od	1 gl.	50 kr.	naprej
spomladanski jaket od	8	"	"
vremenski plašč od	8	"	"
suknena jopa od	3	80	"
porhantna bluza od	1	"	"
porhantna obleka od	2	60	"

Z velespoštovanjem

(48) 10-9 Karl Roessner.

Deloljubne osebe — povsod — katere trajni denarni zaslužek iščejo, naj pismeno povprašajo pod „Zukunftsvorsorge“ Gradec, poste restante. (38) 16-11

Jedino pravi
Balsam
(Tinctura balsamica)

iz lekarne pri „angelju varhu“ in tovarne farmaceutičnih preparatov

A. Thierry-ja v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Preskušeni in potrjeni od zdravstvenih oblastev.

Najstareje, najpristneje, najreelneje in najceneje ljudsko domače zdravilo, ki uteši prsne in pljučne bolezni itd. ter je vporabno notranje in zunanje. V znak pristnosti je zaprta vsaka steklenica s srebrno kapico, v katero je vtisnjena moja tvrdka **Adolf Thierry, lekarna pri „angelju varhu“**. Vsak balzam, ki ne nosi zgoraj stoječe zelene tiskane varstvene znamke, naj se odkloni kot čim cenejo tem nič vredneje ponaredba. Pazi naj se toraj vedno natančno na zeleno varstveno znamko, kakor zgoraj! Ponarejalce in posnemovalce mojega jedino pravega balzama, kakor tudi prekupece nič vrednih ponarejenih, občinstvo varajočih drugih balzamov, zasledujem najstrožje sodnijskim potom na podlagi zakona o varstvenih znakih. Kjer se ne nahaja zaloga mojega balzama, naj se naroči direktno in naslovi: **Na angelja varha lekarno A. Thierryja v Pregradi pri Rogatec-Slatini**. 12 malih ali 6 dvojnih steklenic stane franko do vsake avstro-ogerske pošte postaje 4 krome, v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krome 60 vinarjev. Manj kot 12 majhnih ali 6 dvojnih steklenic se ne razpošilja. Razpošilja se samo proti predplačilu ali poštnemu povzetju. Pazi naj se vedno natančno na zgorajšjo zeleno varstveno znamko, katero mora nositi v znak pristnosti vsaka steklenica. (12) 20-3

Adolf Thierry, lekarnar
v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Dr. A. Praunseis

okrožni in praktični zdravnik
v Celji

ordinuje za zobobolne vsaki dan od 9.—11. ure dopoldne in od 2.—5. ure popoldne v Celji

Ringstrasse št. 9.

Plombira se zlatom, srebrom in emailom po ameriškem sistemu brez vsakih bolečin in garantuje za najpopolnejšo izvršitev. (10) 24-3

Hiša v Ljubljani na prodaj

z lepim senčnatim in hišnim vrtom, zaprtim kegljiščem in izvrstno ledenico ter drugimi potrebnimi poslopji, kjer je že več let gostilna, je toraj jako pripravna za gostilniško kakor tudi vsako drugo obrt. Poleg gostilne je tudi mesnica, kofetarija in branjarija. Stoji na jako lepem kraju. Proda se iz proste roke pod jako ugodnimi pogoji. Več pove iz prijaznosti upravnistvo „Domovine“.

(205) 3-3

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

naznanjam, da imam veliko zalogo finega starega in novega vina, katerega sem kupil naravnost od pridelovalca ter zamorem z njim postreči vzlic izvrstnemu blagu, prav po nizki ceni. — Nadalje naznanjam, da odprem s 15. dnem maja v „Narodnem domu“ trgovino s špicerijskim blagom, ter se priporočam slavnemu občinstvu in častiti duhovščini za mnogoštevilni obisk. Zagotavljam pošteno postrežbo z vedno svežim blagom. — Moja prodajalnica z žitom, sadjem, domačimi pridelki, kakor tudi s špicerijskim blagom pa ostane tudi, kakor dosedaj na Ljubljanski cesti števil. 10 (pri „Kroni“).

Svoji k svojim!
Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji (135) 52-47

„Pri dobrem pastirju“!

Zobozdravniško naznanilo.

Dr. J. Riebl

ordinira vsaki dan za zobobolne v lastni hiši.
Vrtne ulice (Gartengasse) št. 9 v Celji.

Plombira in ustavlja umetne zobe in zobovje z zlato itd., tudi brez potrebe vunjemanja, ne ovira zvečenje, ne govorenje, garantuje za najpopolnejšo izvršitev, enako najboljšim dunajskim delom. Izdira zobe brez bolečin po volji v plinovi veselni narkosi, pa odstrani zobne bolezni tudi brez izdiranja. (5) 12-5

IVAN REBEK

umetni in stavbeni ključar
v Celji

Poljske ulice 14, (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za vsa v njegovo stroko spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopjih, osobito za cerkvena dela, katera se najlepši krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže za okna, različne okove za vrata, kovane predaitarske, nagrobne in vrtno ograje, različne svetilnike. Izdelujem železne vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katera imam tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telegrafe in telefone. Prevzamem tudi vsa železna konstrukcijska dela bodi si: strehe, stopnice, cvetličnjake itd. itd.

— Vse po najnižjih cenah. — (40) 21

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.

Zaloga vina

Ant. Polley-ja

v Sežani
(južna železnica)

Črno in belo pristno vino
po 23 in 28 gl. hektoliter.

(257)

Solicitatorja

popolnoma veččega slovenskega in nemškega jezika v besedi in pismu in dobro izurjenega v solicatorskem poslu sprejme takoj

dr. Val. Krisper
odvetnik v Ljubljani.

(98) 3-3

Kdo pije

Kathreiner-

Kneippovo sladno kavo?

Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav ostati in si kaj prihraniti.

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in priznano. Njegova znamenja so: 1. zapečateni steklenica, 2. ime „Zacherl“.

(37) 12-1

Celje:	Traun in Stiger	Sevnica:	Zwenkel & Cmp.
	Alojzij Walland	Planina:	Lud. Schescherk
	Viktor Wogz		F. Wamrechtsteiner
	Anton Kolenc	Gornji grad:	Jakob Božič
	Fran Janesch	Poličane:	Ferd. Ivanus
	Milan Hošvar		A. P. Krautsdorfer
	Ferdinand Pellé		Anton Schweiz
	Josip Matič	Mozirje:	Leopold Vukič
	Anton Fejzen	Pristova:	Marija Suppanz
	Friderik Jakovitsch		nl. Suppanz
	L. Leo Hannak	Brežice:	Fran Mathois
	Karol Gela, lekarna		Varlec & Umek
	Fran Zanger	Žalec:	Adalb. Globočnik
	Topoljak & Pečnik	St. Jurij:	Fran Kartin
	A. Mareck, lekarna		J. F. Schescherko
	Franz Rischberg	St. Lovrenc:	Elja Turin
		Smarje:	Josip Wagner
Vranksko:	Ivan Pauer		Janez Lischnigg
Konjice:	Jurij Michay	St. Paul:	Norbert Zanier
Vojnik:	Fr. Zottl	Trbovlje:	Konsumno društvo
Hrastnik:	Alojzija Bauerheim		J. M. Krammer
	Konsumno društvo		Fran Pollak
	Josip Wouk		Rob. Stenowitz
Ljubno:	Fr. H. Petk	Vitanje:	Anton Daklin
	Janez Filipic	Videm:	Ivan Novak
Sevnica:	A. Fabiani	Velenje:	Karl Tischler
	S. F. Schalk	Zibika:	Janez Založnik
	Ludovik Smole		
Laško:	Andrej Eibacher		

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.

Lastnina in tisk D. Hribar-ja v Celji. — Odgovorni urednik in izdajatelj Rudolf Libensky. — Odgovoren za tiskarno S. Magolič.